

WAT JE ZEGT, BEN JE ZELF

Woord vooraf

In dit verhaal trekt een eenhoorn er op uit in de wijde wereld, op zoek naar de anderen en misschien wel naar zichzelf. Onderweg krijgt hij, vanwege die rare toeter op zijn kop, te maken met gezonde en ongezonde nieuwsgierigheid, argwaan, pesterij, ijdeltuiterij, agressie. Soms valt het tegen, soms valt het mee. Pas als hij weer thuis is, weet hij zijn onderneming naar waarde te schatten. Het is vaak in je eigen achtertuin dat de waarheid voor het rapen ligt. Lezer, wees zo vrij die vreemde toeter op zijn kop door een ander voorwerp te vervangen ...

Dromen, verhalen, ontmoetingen, anders zijn, pesten, fantasie: stof tot filosoferen. Je bent er nooit te jong voor: 'Vertel het aan een kind, vertel het aan de bomen'.

WAT JE ZEGT, BEN JE ZELF

Toen de bossen nog wouden waren en de meeste dieren nog spreken konden, was er eens een eenhoorn. Hij leefde in Ruiseland, het land waar de bomen elkaar ononderbroken hun dromen toefluisterden.

Eeuwen en eeuwen al dwaalde Turjotin de eenhoorn eenzaam in zijn uitgestrekte Ruiselandse wouden rond: majestueus, moederziel alleen, en gelukkig. Zijn voedsel bestond uit tulpen, rozen en dauw. Niemand was er ooit in geslaagd dat zeldzame dier te benaderen. Niemand kon de magnifieke gedraaide hoorn pal op zijn voorhoofd bewonderen of hoorde het droevige gegrom dat uit zijn buik kwam. Het hoofd van Turjotin was 's nachts zo paars als een koningsmantel bij volle maan en overdag zo wit als het badpak van de sneeuwkoningin. Maar niemand zag het. De eenhoorn voelde zich het best thuis tussen de boomstammen in eindeloze wouden die steeds zichzelf herhaalden. De takken van de bomen filterden 's zomers het zonlicht en vermaalden 's winters de sneeuw. Die woudreuzen vormden een erehaag voor Turjotin, een eenzame

vorst in het stilste koninkrijk ter wereld. Af en toe verbraken het gesuisel van de wind of het gefladder van een vogel deze oeroude stilte. Onder de hoeven van Turjotin veerde de bosbodem mee als een waterbed. Daardoor kwam het dat de eenhoorn zich pijlsnel uit de voeten kon maken, of eensklaps ergens op kon duiken, ondanks zijn stevige lichaam. Dat vond Turjotin erg handig, want hij hield van de eenzaamheid. Hij was een echte kluizenaar. Wie hem wou ontmoeten, moest zo snel als de bliksem zijn. En zo geruisloos kunnen sluipen als een panter. Turjotin kende de Ruiselandse wouden als zijn broekzak. Elke boom wees hem de weg. De eenhoorn was een ware meester in het ontcijferen van bomen en het lezen van de bladeren: herfstbruin, wintergrauw, lentefris of zomersproetig. De zon en de wind vertelden hem elke dag weer nieuwe verhalen. De zeldzame dieren die diep in de Ruiselandse wouden leefden, bleven op een eerbiedige afstand. In het beste geval knikten ze even beleefd in de richting van Turjotin en verdwenen dan als de bliksem tussen de boomstammen. Ze vertrouwden het niet echt.

Maanden, seizoenen, jaren, eeuwen verstreken. In Ruiseland gaven de oude bomen hun gefluister aan nieuwe bomen door, want de ketting van de dromen mocht niet onderbroken worden. En zo leefde de hagelwitte kluizenaar Turjotin met die vreemde hoorn op zijn hoofd al lang en gelukkig in zijn natuurlijk paleis. Wat kon hij zich nog meer dromen of wensen? Maar .. had Turjotin nog nooit de zee gezien, die reusachtige schepen kon dragen? De enige zee die hij kende, was de zee van bomen waar hij in rondzwierf. Wist hij dat er ook ergens eeuwige sneeuw op hoge bergen lag? Zijn sneeuw smolt elke lente als boter voor de zon weg. Kende hij de woestijnzon, die overdag haar gloeiende speren naar de aarde gooide en alles verschroeide? Kende Turjotin de bamboestruik, die maar eens om de veertig jaar bloeide en daarna stierf?

Plotseling begon iets in hem te knagen. Diep vanbinnen, aan de achterkant van zijn hart. Het kwam er, ongemerkt bijna, zoals een nieuw seizoen komt opzetten. Turjotin raakte er een beetje het noorden door kwijt. Het werd herfst in zijn hart. Diep peinzend sjokte hij in de wouden rond. Af en toe botste hij tegen een boom, en mompelde beduusd 'excuus'. Of hij kauwde per ongeluk op een dovenetel, en had twee dagen lang brandende maagpijn. Na verloop van jaren werd hij, in de lichtplas van de volle maan, door de volgende gedachte bezocht: 'O Turjotin, blanke zwerver, nou kom je op deze zachte bosmossen steeds jezelf weer tegen, waar je ook gaat. Kijk, je praat zelfs tegen jezelf. Straks denken ze dat je gek geworden bent. Heb ik dan echt geen familie in deze uitgestrekte wouden? Ik ken maar één eenhoorn die steeds weer zichzelf ontmoet. Is twee te veel gevraagd? Is dat rechtvaardig?'

De volle manen volgden elkaar snel op, citroengeel, kanariegeel, soms doodgewoon geel. Diezelfde gedachte kwam keer op keer weer aankloppen, als een

specht in Turjotins hoofd en hart. Die gedachte werd vaak een droom. Turjotin praatte hardop in zijn dromen. Telkens hij wakker schoot, vond hij het jammer .. dat hij wakker werd. Zijn ogen, die meestal blij opgloeiden, werden dof en droevig als die van een hond aan een ketting. Het gegrom in zijn hagelwitte buik, dat altijd al vriendelijk en goedgehumt had geklonken, begon op gejammer te gelijken. Het werd een honderdvoudige klacht.

'Nooit kom ik eens een andere eenhoorn tegen', zuchtte hij. 'De andere woudebewoners lopen in boogschieten of steenworpen om mij heen. Ik merk het wel. Tja, eenzaamheid is prettig, zo lang je die zelf wil. Maar zelfs jonge maagden, de enige wezens waar ik me goed bij voel, slagen er blijkbaar niet in me te ontdekken. Vroeger ontmoette ik er af en toe eens één. Dan kreeg ik een deugddoende aai. Maar nu .. Waar blijven ze? Hoe komt dat toch? Misschien zijn de mensen bang om zo diep in de wouden binnen te dringen. Zou ik zelf eens naar ze toegaan? En, wie weet, misschien ik onderweg een soortgenoot'.

Nog een winter en een zomer lang doolde Turjotin in diepe gedachten verzinken door de uitgestrekte wouden. De hoorn op zijn voorhoofd voelde loodzwaar aan. Hij liep steeds meer gebukt, zodat hij op een grazende koe begon te gelijken. Toen nam hij een besluit. Hij verliet de stilte van de wouden.

Na lange omzwervingen in zuidelijke richting, waarbij hij tot zijn verrassing ontdekte dat hij zwemmen kon, bereikte Turjotin de bewoonde wereld. De boomkruinen lieten meer en meer van de wolken zien. Het struikgewas werd schaarser. Gekwetter, gefladder en gescharrel namen toe. De geluiden waren anders: drukker, schriller. De grote wouden lagen al ver achter Turjotin.

Plotseling hoorde hij hevig geritsel in de berm. Nieuwsgierig keek hij opzij. Het gras golfde op en neer. Eerst zag de eenhoorn niks. Er waren alleen die golvende bewegingen.

'Ssss ..', klonk het dan. 'Ssss ..'.

Turjotin bleef stokstijf staan. Hij boog zijn gehoornde hoofd wat dieper naar de grond toe.

'Ssss ..'.

'Dag', knikte de eenhoorn vriendelijk. Hij glimlachte naar al dat geritsel en gezwiep zonder echt iemand of iets te ontdekken.

'Ik ben ..'.

Maar verder kwam hij niet. Snel als de weerlicht kronkelde anderhalve meter kruipdier op het weggetje. Het was Analinda de slang.

'Hahahaha!' deed Analinda. 'Whoehahahaha! Whoehaahaahaahh!!'. Ze gierde het uit, terwijl ze zich in allerlei bochten en vraagtekens wrong. Turjotin deins-

de weer even terug. Rode blossen van verwondering kleurden zijn hagelwitte wangen. Was dat serpent gek geworden?

De eenhoorn wachtte geduldig tot het lelijke kluwen tot bedaren was gekomen. Plotseling werd het weer zo stil als op de maan. Analinda bekeek Turjotin nu met wantrouwige kraaloojjes. Haar kop wiegde bijna onmerkbaar heen en weer.

'Is er iets?' vroeg Turjotin verbaasd. 'Heb ik iets van jou aan misschien?'

Analinda, nog altijd helemaal dooreengeknoopt, begon aan haar volgende lachpartij. Het was sterker dan haarzelf.

'Hahaha: een .. een paard met een toeter op zijn kop! Sss .. Hahaha! Zeg, het is nog veel te vroeg voor carnaval, gekke knol! Ben je betoeterd misschien? Nee .. haha .. nee hoor: je hebt helemaal niks van mij aan, toetermans. En help me nou even uit de knoop, wil je? Het is tenslotte jouw schuld, hé? Ik heb er anderhalve meter pijn door gekregen. Zie me hier nu eens liggen'.

Turjotin haalde zijn schouders op.

'Wie denk je wel dat jij dan bent, mislukt stuk elastiek'.

Hij boog zijn hoorn naar het kronkelende kluwen en hielp de slang ontwarren.

'Hèhè .. ,' zuchtte Analinda, 'ik kwam bijna niet meer bij. Dolle pret, hoor. Ik kreeg er kop noch staart aan. Eh .. bedankt voor de hulp. Wie ben je eigenlijk, vreemdeling? Zulke hagelwitte velletjes krijgen we hier niet vaak te zien'.

'Ik heet Turjotin en ik ben een eenhoorn. En wie ben jij? Hoe heet je?'

'Analinda is de naam. Klinkt zwierig, hé? Ik ben de baas in de bermen van de wegen en de weggetjes'.

Analinda monsterde de hoeven van Turjotin.

'Kom je van ver? Die dingen zien er al wat versleten uit'.

'Ik heb mijn oude wouden verlaten en onderneem nu een reis. Ik hoop een soortgenoot te ontmoeten. Wij eenhoornen zijn heel zeldzaam'.

'Tiens tiens. Zit dat zo, hé? Zeg, Turtillo .. '.

'Het is Turjotin'.

'Zeg, Turjotin, die dwaze toeter op je kop, hihi, blaas daar eens op?'

'Dat is geen toeter!' protesteerde de eenhoorn kwaad. 'En een kop heb ik ook al niet. Het is: hoofd. Koppen zijn voor .. voor .. voor serpentes als jij. En er staat een hoorn op mijn hoofd'.

'Jaja. Hihihi. Daar vang je het maanlicht mee op zeker, met die antenne. Moet je dat uitsteeksel overal meetorsen? Doet het pijn als je er ergens mee hapert?'

Analinda grinnikte gemeen.

'Ik merk dat jij zelf helemaal geen uitsteeksels hebt', antwoordde Turjotin bedaard. 'Bijvoorbeeld enkele benen of poten om je te verplaatsen. Kun je dan alleen maar over de grond schuiven? Dat moet ongemakkelijk zijn, zo op je buik. En vies. Bah! Soms is het toch een ware smurrie daar beneden, hé? Wat

er al niet aan mijn hoeven blijft plakken bijvoorbeeld! En is het koud, zo dicht tegen de grond? Hoe hoger, hoe warmer toch, hé? Bij mij in Ruiseland is dat altijd zo'.

'Pff .. ', deed Analinda. 'Hoofd .. Hoorn .. Je blaast wel hoog van de toren, vriendschap. Ruiseland? Nooit van gehoord. Wacht tot ik mijn collega's slangen over mijn ontmoeting vertel!'

'Die zullen dan ook wel met zichzelf in de knoop raken'.

'Pas maar op je woorden. Betoeterde hoorndragers moeten hier dubbel uitkijken. Het is als bermslang ook mijn taak indringers in de gaten te houden. Niet moeilijk in jouw geval: je hoeven veroorzaakten zowat een aardbeving. Mijn middageten is er verdorie door op de vlucht geslagen. Bedankt hoor, plantenetter Tartorin'.

'Het was niet mijn bedoeling jouw eten weg te jagen, Analinda. En het is Turjotin. Wat eet je dan zoal?'

'Allerlei ongedierte staat op mijn menu', antwoordde Analinda smakkend. 'Als het maar grijs en klein is'.

'Bah', deed Turjotin. 'Wansmakelijk is dat'.

'Sss .. Bemoei je met je eigen eten. Enne .. waarom heb je je zo lang verborgen gehouden in de wouden? Het is die malle hoorn, hé? Niemand mocht die zien. Zeg, wil je het adres van een chirurg? Ze kunnen nu al veel, hoor. Of wijs ik je de weg naar het olifantenkerkhof? Die toeter van je gelijkt wat op een slurf, vind je niet?'

'Loop naar de maan als je dat kunt, stuk venijn', snauwde Turjotin.

'Je zou er nog van opkijken,' zei Analinda, 'hoe vlug ik me uit de.. eh .. uit de voeten kan maken. Wij slangen bewegen zo snel als de weerlicht'.

Ze ging rechtop zitten en begon uitdagend heen en weer te wiegen.

'Jij lijkt ietwat op een hert', vervolgde ze. 'Hahaha. En wat is dat voor lawaai dat uit je buik komt?'

Het gegrom uit de buik van de eenhoorn begon nu dreigender te klinken, door de schuld van dat valse serpent. Eigenlijk was Turjotin ondertussen ook aan een bedje tulpen of rozen toe, met een flinke slok tulpenrozendauw.

'Zie maar dat jij niet uitglijdt', antwoordde hij. 'Weet je wat, Blablalinda? Ik had me mijn eerste ontmoeting op reis wel anders voorgesteld. Is dat nu de bewoonde, beschaafde wereld? Zijn jullie allemaal zo .. zo .. '.

' .. zo glad?' vulde de slang venijning aan. 'Arme hoorndrager! Keer maar vlug naar je wouden terug. Hier is geen plaats voor gekke dieren met moeilijke namen, Tartajan. Maar als je terugkomt, moet je hier tol betalen, hé. Wat denk je dat ik hier zit te doen? Wie dit land binnenwil, moet mij iets geven'.

'Wat je zegt, ben je .. !' riep Turjotin, maar Analinda luisterde al niet meer. Nog nahikkend van de pret verdween ze met hevig geritsel in het struikgewas in de berm.

'Grote gribus', zuchtte de eenhoorn. 'Dat was dan dat. Vriendelijk zootje is me dat hier. Steekt de bewoonde wereld zo in elkaar? Dat krenghad verdorie zelf niet eens een poot om op te staan! Misschien was ik maar beter in Ruiseland gebleven'.

In het westen kleurden rode en oranje slierten nu de hemel. Dat vond Turjotin adembenemend mooi. De zon zakte als een gloeiende bol achter de horizon weg, in het diepe dal aan de andere kant van de wereld.

'Mooi', mompelde hij. 'Heel mooi. Dat hebben we dan toch al gehad'.

Toch had de slang Analinda zijn humeur ietwat bedorven.

Al vlug viel de avond. Het hoofd van de eenzame zwerver werd nu langzaam paars in plaats van wit. Fraai was dat. Schitterend. Maar niemand die het zag.

Had hij er wel goed aan gedaan zijn veilige Ruiselandse wouden te verlaten?

Toen kreeg hij dorst. Zijn hoorn vertelde hem dat er in de omgeving geen tulpenrozen-dauw voorhanden was. Hoorde hij daar ergens gekwaak? Hij repte zich naar een nabijgelegen poel. Een koele dronk zou hem goed doen. Enkele vuurvliegjes wezen hem de weg. Het water glansde zilverachtig in het maanlicht. Het gekwaak verstomde. Turjotin zette zich schrap en boog zijn hoofd. Rimpelingen dijen in steeds groter wordende halve cirkels over het wateroppervlak uit. Het gegrom in zijn buik klonk weer tevreden. Toen hij gedronken had, viel zijn blik op een lange, dunne stengel die even verder uit het water stak. Turjotins ogen reisden langs de stengel .. hoog .. hoger .. tot ze op een lijf botsten dat dik in de veren stak.

'Wel alle .. ', mompelde hij verbaasd. De poel had nog een nachtelijke bezoeker!

'Een zeer goede avond', groette de ooievaar. 'Uiveral is de naam. En wie bent u, paars-witte reiziger?'

'Eh .. ik heet Turjotin. En ook een zeer goede avond, nacht ondertussen'.

'U heeft grote dorst, merk ik? Dat poelwater hier is van een behoorlijke kwaliteit. Komt u gewoonlijk ongevraagd uit andermans kommetje mee-eten en meedrinken? De gulzigheid waarmee u dronk, viel me wel op. Het waterpeil is nu misschien al met anderhalve kikkerpoot gedaald. Kalm aan, hé! Komt u van ver misschien? Uw naam klinkt me vreemd in de oren. Wordt u achtervolgd? Heeft u een lange reis achter de rug? Eet u ook kikkers? Ik hoop van niet. Of

bent u meer plantaardig van aard? Ikzelf stil hier gewoonlijk mijn honger. Eh .. wat voor iemand bent u eigenlijk? Is er iets ergs gebeurd?'

Even bleef Turjotin sprakeloos. Wat een spraakwaterval!

'Eh .. eh .. nee,' antwoordde hij dan aarzelend, 'niks ergs. Waarom vraagt u dat?'

Zijn blik zakte weer hoogstverbaasd naar die ene poot van Uiveral de ooievaar. Toen aan de overkant van de poel weer gekwaak te horen was, ging hem een licht op. De truc van de hoogpotige, gulzige tovenaar! Verdorie, in wat voor een meedogenloze wereld was hij beland.

'Tja,' knikte Uiveral ernstig, 'waarom ik dat vraag. Heeft u zichzelf al eens in het water gespiegeld? U lijkt wel het paard van Sinterklaas dat met zijn kop, pardon: hoofd, ergens heel hard tegenaan gelopen is. Bent u altijd zo? Kunt u hinnen? Briesen? Steigert u wel eens? Vreet u haver? Nee toch? Deed het pijn, die botsing? Heel uw hoofd is een paarse vlek'.

'Maar ik .. '.

'Dat zeggen ze allemaal. Ik zou toch maar beter uitkijken als ik u was,' vervolgde de ooievaar wijsneuzig, 'en vooral 's nachts niet meer op stap gaan. Overal loert gevaar heden ten dage, nou: nachte. Soms is dat stilstaand gevaar. Het blijft onbeweeglijk, maar u kunt ertegen botsen. Wie niet uit zijn doppen kijkt, heeft het telkens weer zitten. Ik wens u van harte beterschap met dat purperen hoofd van u. Echt jammer, hoor! Ik heb met u te doen'.

Ingespannen tuurde Uiveral weer in het water.

'Maar zo zit het niet in elkaar!' riep de eenhoorn een beetje wanhopig uit. Had die kerel een kikker in zijn keel? Zo veel praats! 'U bent volledig abuis, Ooie .. Uie .. Uiveral! Ik vind, met permissie, die ene poot van jou ook veel en veel merkwaardiger dan mijn paarse hoofd. Bij mij is dat namelijk hoogstnormaal, ziet u. Maar dat kunt u natuurlijk niet weten. Krijgt u nooit eens kramp? En wie is in 's hemelsnaam Sinterklaas? Het paard van die kerel ken ik helemaal niet. Ik .. '.

'Ene poot .. ? Ene poot .. ?!' protesteerde de vogel. Het wateroppervlak rimpelde plotseling. Vijf kikkers hupten geschrokken de donkere nacht in, landinwaarts.

'O .. stik! Kijk, verdorie: nu is mijn concentratie helemaal verdwenen. En mijn voedsel. Bedankt hoor, turbohoorn!'

'Het is Turjotin. En excuseert u mij. Ik moet nog wennen aan jullie drukke wereld'.

'Maar ù maakt de drukte!'

'Sorry'.

'U bent toch een paard, hé? Een soort van .. nou, vreemd paard?' merkte Uiveral onbeleefd op.

Mismoedig haalde Turjotin zijn schouders op.

'Nou: wat voor vlees heb ik in de kuip?'

'Eh .. ja .. nee .. dat wil zeggen .. Eenhoorn is het. Een-hoorn. De naam zegt het zelf, hé?'

'Wat doet u met die hoorn? Vecht u vaak? Bent u sterk?'

'Ik hou niet van geweld. Mijn hoorn wijst me de weg. Ik vind er tulpen en rozen mee. Hij is ook een versiering. Niet alles moet echt nuttig zijn'.

'Tja. En vanwaar dat paarse hoofd dan, Tarbo .. eh .. Turjotin'.

'De nacht is een goede tijd voor mooie dingen. Dromen en kleuren bijvoorbeeld. Sterren. Slapende bomen. Maar overdag ben ik hagelwit'.

'O zo' meesmuilde Uiveral hooghartig. Met ongeloovige doperwtoogjes monsterde hij Turjotin van top tot teen.

'En toch zou u beter niet reizen bij nacht, neem die wijze raad van mij aan', herhaalde hij. 'De meeste dodelijke ongevallen gebeuren als het donker is. Men moet het kennen. U loopt blijkbaar overal tegenaan. Misschien bent u wel aan een bril toe, zoals sommige uilen. Daarstraks hebt u ook geen permissie gevraagd om hier in mijn kikkerpoel uw dorst te komen lessen. Zijn dat goede manieren? U slurpt mijn poel leeg, u jaagt mijn voedsel weg, u schopt hier keet, u .. '.

Weer rimpelde het water opgewonden.

'De natuur is er toch voor iedereen?'

'Het is niet omdat u een peen op uw hoofd draagt dat u zich alles kunt permitteren, meneer de peenhoorn. Overigens vind ik het een dwaas uitsteeksel. En die paarse kleur is afschuwelijk. Pààrselijk, gewoon pààrselijk. Het is meer iets voor een begrafenis, jaja. Een kleur om bij te huilen, dat is het. Misschien bent u ook wel een herrieschopper in uw eigen land?'

'Wat een gezwets, meneer eenbeen!' antwoordde Turjotin vinnig. Hij was op zijn tenen getrapt.

'Ik .. ', begon hij.

'SNAP!' deed de ooievaar. Onverwacht plonsde hij met zijn kop in de poel en zwierde een arme kikker in zijn bek heen en weer.

'Bah!' riep de eenhoorn vol afgrijzen. 'Hoe wreed en hoe wansmakelijk! Noem jij dat een avondmaal?'

'Hap-hap', ging het, kikker in de keel. 'Slok-slok', waarna Uiveral deed alsof Turjotin lucht voor hem was. Even kreeg de eenhoorn de indruk dat de kop van die gulzigaard nu zelf purper en paars werd. Wat een verwaande slokop! De kikkervreter gaf geen kik meer: doodstil bleef hij op die ene stengel staan, geconcentreerd wachtend op voorbijvarend voedsel. En in de spiegel van het water hing hij omgekeerd, roerloos, aan diezelfde stengel.

'Moord', dacht Turjotin. 'Dit is moord. Die eenpotige Uiveral is geen haar beter dan de zonderpotige Analinda'.

Hij wandelde weg, terwijl verderop angstig gekwaak weerklonk. Hoe veel kikkers zouden vannacht nog het slachtoffer worden?

Het paars van Turjotins hoofd was een droevig paars geworden. Zijn ene oog bleef vrolijk; zijn andere fonkelde al minder. Ook zijn tweede ontmoeting was op een ontgoocheling uitgelopen. Alleen zijn dorst was gelest.

Tegen de ochtend bereikte hij een dorp. In het oosten morste de zon al wat pril licht op de wereld. De bakker was al wakker. Hij was elke dag gelijk met de hanen uit de veren, lang voor de anderen. Lekkere, warme geuren dreven door de hoofdstraat, zomaar, gratis. Niemand kon er van genieten, want iedereen sliep nog. Maar hier en daar kwam iemand ongemerkt het water in de mond, omdat hij of zij met open ramen sliepen.

Turjotin priemde zijn hoorn in de lucht en snoof enkele keren diep. Mm .. Zijn longen vulden zich met zoete lucht. Wat deed dat deugd, zo vroeg op de kille ochtend! Het was alsof hij al een beetje gegeten had. Hij hapte nog een paar maal extra naar lucht, midden in de stille hoofdstraat van het dorp.

'Oeps!' deed warme bakker Appeljan verrast, toen hij in de deuropening even een frisse neus ging halen. 'Verhip! Alle Deense doggen in een koekendoos! Wat hebben we nou aan onze bakfiets hangen!?' Zijn wenkbrauwen schoten als vraagtekens de hoogte in, tot tegen de rand van zijn bakkersmuts. Zijn mond gaapte als een oven.

'Eh .. '. Turjotin slikte even. 'Een mooie ochtend, en ook een goeiemorgen', groette hij dan beleefd, terwijl hij even halthield. 'Het water komt me voorwaar in de mond, meneer .. '. Toen viel zijn blik op het etalageraam van de bakkerij. ' .. meneer Appeljan. U bent wel heel vroeg al in de weer'.

De ogen van de bakker werden zo groot als rijsttaartjes.

'D .. d .. droom ik nog? B .. b .. ben ik echt wakker??' hakkelde hij, meer tegen zichzelf dan tegen Turjotin. Hij kneep zich in zijn bakkersmuts. In zijn neus. In zijn arm.

'Hebt u misschien .. ', begon Turjotin hongerig.

'Fransipany!!' brulde de bakker plotseling, terwijl hij zich half omdraaide, zonder de eenhoorn ook maar eventjes te groeten. 'Fransipany!! Kom eens vlug naar beneden! Hier staat verdorie een groot hert met een mislukt gewei! Haast je! Moet je dat zien zeg!'

'Heb je vannacht misschien weer aan de fles gezeten, Appeljan?'

'Maar nee! Kom, schiet op!'

Aan de overkant van de straat werden met veel geratel enkele rolluiken opgelaten. De eerste nieuwsgierige slaapkoppen piepten al van tussen de kieren van deuren en vensters. Het dorp was wakker geworden door al dat tumult. Turjotin zuchtte diep. In wat voor een dwaze wereld was hij toch beland? Die bakker Appeljan leek wel een clown die te lang in de zon had gestaan: al zijn kleuren en kleren waren wit verschoten en in zijn hoofd was het ook al niet pluis. Dat had je van elke ochtend voor dag en dauw op te staan en met gloeiende ovens vol zoetigheden te werken.

Droevig boog Turjotin het hoofd. Het zou nu onbeleefd zijn weg te lopen. Ook al had Appeljan zich daarnet zelf als een ongelikte beer gedragen. Daar klonk al hevig gestommel op de trap. Fransipany, de vrouw van de bakker, haastte zich nieuwsgierig naar beneden. Aan haar siepogen kon je merken dat ze zo uit haar bed kwam.

'Ja, wat is dat hier voor tumult, Appelj .. O!!' deed ze, toen ze helemaal beneden was. 'O!!' Ze sloeg haar handen voor haar mond. Turjotin keek weer op.

'Wat een lelijk spook', dacht hij. 'Waarom draagt ze zo'n rare muts? En waar is haar gebit? Waarom heeft ze het niet in haar mond? En dan verwijt die kerel mij dat ik .. '.

'Goedemorgen, mevrouw', knikte hij. 'Ik wou niet .. '.

'Whoeààh!! Het spreekt! Het beweegt! Raak me niet aan!!' gilte de bakkersvrouw, terwijl ze enkele stappen terugdeinsde.

'Rustig maar, Fransipany', suste de bakker. 'Rustig maar. Zie je dan niet dat die vreemde snuiter niks in zijn schild voert? Misschien is hij wel bang. Herten zijn niet gevaarlijk. Vooral niet met een mislukt gewei op hun kop. Het is eigenlijk meer een pin. Zeg, pinhoofd, heb je gevochten of zo?'

Enkele dorpsbewoners naderden nu omzichtig. Ze hadden vlugvlug nog een sjaal of een pullover over hun pyjama gedrapeerd.

'Ik gelijk misschien wat op een hert, maar ik ben er geen', antwoordde Turjotin.

'Op mijn hoofd draag ik een hoorn. Daarom noemt men me: eenhoorn'.

'Appeljan, ik zou toch maar uitkijken voor dat beest, hoor!' riep de bakkersvrouw. 'Misschien is hij uit een circuskooi ontsnapt. Hoor je hem grommen? En die pin .. eh .. hoorn lijkt me gevaarlijk'.

'Ik wil alleen maar .. ', probeerde Turjotin. Maar weer raakte hij niet verder.

'Het is inderdaad een scherp uitsteeksel', knikte de bakker. 'Uiterst gevaarlijk in het verkeer. Als de politie dat ziet .. Een neushoorn, dat kan er nog mee door. Dat kennen we. Een eekhoorn ook, hihi. Maar een eenhoorn? Hm .. Wie is hier gek?'

Nog meer nieuwsgierigen naderden. Ze wreven zich de slaap uit hun ogen en gaapten met open mond naar de eenhoorn. Vanonder hun nachtgewaden piepten melkwitte benen. Sommigen grinnikten of lachten spottend:

'Een nachtmerrie!'

'Nee: een neuspaard, hahaha!'

Het gerommel in de buik van Turjotin nam weer toe. Dat kwam niet alleen door de honger.

Door de bakkerij en op straat dreven nu aangebrande geuren. Appeljan sperde snuivend zijn neusgaten wijdopen.

'Alle Deense doggen!' mompelde hij kwaad.

'Oe .. oe .. ! Opgepast!' riepen de mensen. 'Heb je dat gehoord?' Ze deinsden achteruit, struikelend over elkaar.

'Bel de politie!' riep Fransipany. Ze trok aan de mouw van haar man.

'Krak!' ging het.

'Hela!'

'Maar dat beest valt zo aan! Hoor je dat dan niet? Er zit een heel leger in zijn buik!'

De andere tweebeners haastten zich nu terug naar hun huizen.

'Als ik jou was, zou ik maar vlug terugkeren vanwaar ik gekomen was, spookhert', raadde de bakker aan. 'We houden hier niet zo van vreemde indringers. En mijn ochtendbroodjes zijn aangebrand door jouw schuld. Ik wens je de wind vanachter, heerschap, altijd maar recht door. En doe de groeten in Hoorndragerland'.

Met een bons smakte hij de deur achter zich dicht. De ramen trilden.

'Lieve hemel,' dacht Turjotin, 'wat een misbaar. 't Is mij het soortje, dat tweebenige volk. Spookhert? Neuspaard? Hebben ze zichzelf al eens goed bekeken, met hun spierwitte benen, hun roze kinnen en hun pantoffelvoeten? Geen wonder dat ze zich in kleren verbergen. Ze lopen er verdorie zelf als spoken bij. En politie, wat is dat!?'

In vele huizen in de hoofdstraat bewogen nu de gordijnen. Plotseling was iedereen klaarwakker. Overal loerden ogen, zo groot als kopjes en schotel-tjes. Toen Turjotin aanstalten maakte om weer verder te stappen, werd een venster in de bakkerij opengerukt.

'Hier! Pak-aan!' klonk het kwaad. Vier, vijf zwartverbrande kadetjes suisden hem om de oren.

Tussen de kieren in de gordijnen veranderden de nieuwsgierige gezichten in een gemene grijns. Mochten hun ogen gifpijlen zijn ..

Ontgoocheld zette de eenhoorn het op een lopen.

Het geroffel van zijn poten op de straatstenen overstemde het spijtige gegrom in zijn buik. Weldra lag het dorp achter hem. Turjotin liep alsmaar door. Af en toe gluurde hij nog achterom, bang voor achtervolgers die het deze ochtend zonder knapperige ontbijtbroodjes hadden moeten stellen.

Nadat de zon twaalf keer op en onder was gegaan, bereikte hij een ver, schraal land aan de onderkant van de wereld: Abstralië. Voor een groot stuk bestond het uit woestijn. Aan de randen, naar de oceaan toe, lagen de steden. Turjotin beschreef een boog om die steden heen; hij wou geen gekke bakkers of hun vrouwen meer ontmoeten.

Het was bloedheet in Abstralië. De zon brandde overdag als een vuurbal aan de hemel. Het land was zo uitgestrekt dat de weinige mensen die er woonden vliegtuigen gebruikten om elkaar te bereiken. De eenhoorn moest al zijn reserves aanspreken om vooruit te komen. Een kilometer was een peulenschil; honderd kilometer waren honderd peulenschillen.

Toen Turjotin op een middag rustig te soezen lag onder een boom die hij nog nooit in zijn eigen wouden had gezien, kwam een vreemd wezen aanhuppelen. Het leek alsof er een springveer in stak. POINK-POINK-POINK, ging het. Het dier hupte op twee gespierde reuzenbenen vooruit. Bovenaan hingen nog twee korte pootjes, grappige armpjes eigenlijk. De sprongen die het nam, waren indrukwekkend. Ze waren zo lang als hinkstapsprongen, maar dan zonder dat het dier de grond raakte. Toen het stilhield onder de boom, bleef het op zijn twee benen en zijn staart rusten. Net een driepoot. De eenhoorn wreef zich de ogen uit.

'Aangename kennismaking', zei Turjotin benieuwd. De kangoeroe mompelde iets onverstaanbaars en bleef de eenhoorn lang aanstaren.

'Wat zeg je?' vroeg die dan.

'Hoe heet je?'

'Turjotin. Ik ben een eenhoorn op reis'.

'Ja. Precies. En mijn grootmoe is een kruiwagen. Ik heet 832. Het is eh .. het is vreemd maar niet onaangenaam kennis met je te maken'.

'832? Dat is toch een getal?'

'Ik ben kangoeroe nummer 832 en daar ben ik heel fier op, want Abstralië telt dui-zen-den kangoeroes. Je zult bijvoorbeeld maar 24 978 heten! Je kunt me ook met acht-drie-twee aanspreken, als je de getallen te moeilijk vindt. Het is een beleefdheidsvorm'.

'Dag acht-drie-twee'.

Kangoeroe 832 mompelde weer iets onverstaanbaars.

'Wat zeg je?' vroeg de eenhoorn.

'Een reuzenkonijn met een vastgegroeid flapoor', constateerde 832 ernstig. 'Hm .. een eigenaardige zaak. De wonderen zijn blijkbaar de wereld nog niet uit. Dat moet ik mijn vrienden 74, 2 080 en 445 vertellen. Ze zullen me vast niet geloven'. Hij wiebelde even op zijn staart en kruiste zijn korte armpjes.

'Ik ben helemaal geen konijn!' protesteerde Turjotin geprikkeld.

'Het barst hier anders wel van die kleine flaporen, hoor', merkte kangoeroe 832 op.

'Dit land is er vergeven van. Ze zijn ook genummerd, net als wij. Ik ken er zelfs een paar die 8 732 444, 16 755 901 en 10 958 331 heten. Tot nu toe echter heeft niemand het reuzenkonijn ontdekt. Ik ben de allereerste. Ik word dus waarschijnlijk beroemd. Hopelijk zwerven 759, 1322 of 101 niet in de omgeving rond. Die gaan gewoonlijk met het neusje van de zalm lopen. Blij je te ontmoeten, Turjotin! Jammer van dat ene flapoor, vind ik. Doet het pijn? Weegt het veel? Kun je het echt niet meer bewegen?'

'Het is een hoorn!'

'O, een hoorn! En wat kun je er zoal mee doen, hé?' vroeg kangoeroe 832 smalend.

'Eh .. ik kan .. ik kan er .. ik kan er net zo veel mee doen als jij met je .. je voorpootjes. Of moet ik zeggen: armpjes?'

'Tuttuttut .. lichtgeraakt beestje hebben we hier, hé? Wind je eens niet zo op, withuid'.

Turjotin schudde het hoofd.

'Ik hou niet van ruzie. Ik ben op reis, op zoek naar een andere eenhoorn. Eeuwen en eeuwen al loop ik mezelf te achtervolgen in de oude wouden van Ruiseiland. Maar het wordt tijd dat ik eens iemand van mijn soort ontmoet. Of anders .. iemand die eens niét de draak steekt met mijn hoorn of mijn lijf'.

'Jaja', knikte 832 begrijpend. 'Mijn vrienden en ikzelf verlaten ook nooit ons land. We weten zelfs niet eens of iemand van ons kan zwemmen. Niemand heeft het ooit geprobeerd. We zien er ook vreemd uit, vind je niet? Maar hier valt het niet op. We zijn met z'n duizenden. Het is anders wel een leuk land, Abstralië, hier aan de onderkant van de wereld'.

Op zijn beurt knikte Turjotin begrijpend. Eindelijk vond hij een verwante ziel. Iemand om eens een gewoon gesprek mee te hebben. Ze mochten dan wel met z'n duizenden zijn, toch was hun uitgestrekte, schrale land al net zo eenzaam en eindeloos als zijn oude wouden.

'Eh .. ,' begon de kangoeroe weer, 'kun je dan echt niks met die hoorn op je voorhoofd aanvagen? Een kunstje misschien? Geeft hij licht bij nacht? Kun je er water mee vinden? Jaag je er de roofdieren mee weg? Kun je er het verkeer mee regelen? Is het een wapen of een versiering?'

De eenhoorn haalde verveeld zijn schouders op.

'Nee', antwoordde hij kortaf.

'Waarom heb je er dan een? Als je er niks mee kunt doen?'

'Waarom heeft een koning een scepter?' vroeg Turjotin. 'Waarom zit een keizer op een ongemakkelijke troon? Waarom hebben mensen teennagels? Moet al-

les dan nuttig zijn? Mag het niet alleen maar mooi of fraai zijn? Enne .. wat doe jij met je korte armpjes, hé? Gebruik je die als vliegenmepper?'

'Ik kan tenminste in mijn neus peuteren', grapte de spring-in-'t-veld. 'Of met een boemerang gooien'.

'Een wat?'

'Boemerang. Het ding dat altijd terugkeert als je het weggooit. Als je weet hoe te gooien natuurlijk. Je moet wel de kunst verstaan. Ik kan bijvoorbeeld prachtige lussen en cirkels in de lucht beschrijven. Er hoort ook geheimzinnig gezoem, gezellig gefluit en magisch geruis bij'.

'Aha', knikte Turjotin. 'Dat geruis zegt me wel iets. Dat ken ik, van in de Ruise-landse wouden. En ik begrijp wat je bedoelt: wat je zegt, ben je zelf, hé? Alles keert terug. Is dat het?'

'Pardon?' deed 832 dwaas. Turjotin zweeg. Hij voelde aan dat ook de kangoeroe hem niet begreep. Ofwel deed hij alsof zijn neus bloedde. Eigenlijk leek hij zelf veel meer op een reuzenkonijn dan ..

'Ken je de boemerang dan niet?' drong de kangoeroe aan.

'Steekt daar ook een springveer in?'

'Doe niet zo mal'.

'Ach, laat maar zitten', zuchtte Turjotin.

'De Abstralische warmte speelt je parten'.

'Misschien wel. In mijn wouden is het altijd lekker koel. Hier lijkt de zon wel met gloeiende speren naar de aarde te gooien'.

'Nou, ajuus dan maar. Ik moet er eens vandoor. Mijn vrienden zullen opkijken'.

'Ja. Goede reis'.

'Dag'.

Kangoeroe nummer 832 krulde zijn staart omhoog. Hij wiebelde even op zijn twee poten en hupte weg, op- en neerverend als een jojo. Turjotin ging weer liggen, om het vreemde gesprek rustig te kunnen herkauwen. Zijn hoorn een flapoor? Een reuzenkonijn? Grote gribus, als iedereen nu eens in de eerste plaats zichzelf bekeek!? Kangoeroe 832 leek verdorie zelf op een paashaas die te veel gesnoept had.

Hoofdschuddend zette de eenhoorn zijn tocht verder. Van die duizenden drie-poters ontmoette hij er geen enkele meer. Ze leken van de aardbodem verdwenen.

Ondertussen begon Turjotin meer en meer op een wereldreiziger te gelijken. Zijn hagelwitte huid was vaalwit geworden. Zijn ogen waren oceanen: een oceaan waar het vaak slecht weer was, en een die er meestal rustig bij lag. Droevig en blij. Ontgoocheld en opgetogen. Moe en monter. Storm en zon. Wind, zon

en regen schuurden en polijstten zijn hoorn voortdurend. Hij zocht zich een weg tussen de vier windstreken, de polen, de keerkringen. Hij ving het licht van de maan op, sabelde felle tegenwind neer, spoorde verfrissende dauw of water op en ontcijferde bladergeruis en de stand van de sterren. Het gegrom van wel honderd honden uit zijn buik was soms geweeklaag, soms bijna gespin van wel honderd tevreden poezen. Maar dat laatste deed zich - jammergenoeg - niet zo vaak voor op zijn wereldreis.

En nog iets: tulpen en rozen waren schaars. Gewoonlijk stonden die binnen perken en omheiningen. De mensen die 's ochtends sporen van een onbekende hoefachtige in hun tuintje aantreffen, krabden zich in hun haren. Niemand wist waar al die mooie rozen en tulpen naartoe waren. Een slimme dierenarts boog zich over de vreemde sporen en besloot na diepgaand onderzoek:

'Dit zijn de sporen van een hoefachtige met zeer veel zorgen in zijn hoofd. Vandaar de diepte van de sporen. Waarschijnlijk is het een paard'.

'Jaja,' grinnikten de omstanders, 'een paard dat bloemen eet, zet dat maar in de krant, goeiemorgen zeg!' En ze tikten veelbetekenend met hun wijsvinger tegen hun slaap.

Tja, in een notendop: Turjotin was een echte globetrotter geworden. De ene dag of nacht rook hij heerlijk naar dauw en bloemen, en gloeiden zijn ogen mild op. Andere keren probeerde hij het ontevreden gegrom in zijn buik te overstemmen door zijn eigen hoefgetrappel, uren aan een stuk door. Heimwee naar Ruiseland en zijn oude wouden speelde hem ook parten. Maar toch reisde hij door, op zoek naar die ene, andere eenhoorn. Misschien wel op zoek naar zichzelf. Of misschien, zo dacht hij soms, zag hij zichzelf zo graag dat hij naar een tweede exemplaar van zichzelf aan het zoeken was? Een spiegel waarin hij zichzelf herkende? Was hij niet te lichtgeraakt in zijn gesprekken met de andere aardbewoners? Vonden ze hem geen ijdelruit? Een doetje? O jee, soms raakte hij niet eens meer wijs uit zichzelf! Reizen was een moeilijke kunst.

Toen hij op een donkere nacht plotseling een vreemd gehuil en gejank hoorde, hield hij halt. Hij spitste zijn oren en rilde. Weende daar iemand? Of was het gelach? Het gegrom in zijn eigen buik viel stil. De maan was omfloerst, en in het donker zag hij vele gloeiende ogen oplichten. Ze leken overal tegelijk te zijn, en dansten in een gekke werveling om hem heen. Hoe en wat Turjotin ook probeerde, de ogen deinsden steeds weer terug. Hij leek wel een circuspaardje dat op hol geslagen was.

'Hé!' riep hij geprikkeld. 'Blijf nou even staan! Ik ..'.

'Hiha! Hiha! Hihhi! Hahaha!' klonk het toen. 'Kijk: daar heb je een buiksprekende witte os met een bont-en-blauwe kop! Welhebevanjeleven! Hoe later op de avond, hoe lelijker volk. Dansen maar, kolos!'

Overall weerklonk spottend gelach. Het hart van Turjotin kromp ineen. Tientallen ogen priemden door het duister. Die zagen h em wel, maar hij zag niemand. Plotseling stak de maan een handje toe. En ook de wind: toen de donkerste wolkenlierten voorbij de maan waren gedreven, zag Turjotin de troep Hyena's. Opgewonden liepen die kriskras door elkaar, alsm ar heen en weer. De eenhoorn keek zich de ogen uit zijn hoofd. Wat een vreemde snuiters! Vooral hun poten vielen op: daar was iets ongewoons mee aan de hand. Of waren het hun schouders die zo hoog opgetrokken waren? Hun vel had lelijke vlekken. Zoiets had Turjotin nog nooit gezien. Zelfs niet op zijn verre reis. Ze zagen er dreigend uit. Hier moest dringend onderhandeld worden! Was er een leider bij? Een woordvoerder?

'Wat kom je hier doen, raar beest?! schreeuwde er plotseling een. Hij was een stuk groter en forser gebouwd dan de anderen. Zijn voorpoten waren onderaan zwartgevekt, zodat het leek alsof hij kousen droeg. Turjotin zette enkele stappen terug.

'Eh .. ik ben op doorreis'.

'Op doorreis?! Op doorreis?! En wie heeft je de toestemming gegeven door ons gebied te trekken? Denk je dat je onzichtbaar bent omdat je 's nachts reist? IK, HhyaneyhH, ben hier de baas. Mijn naam is het wachtwoord. Alleen wie het wachtwoord kent en uitspreekt, komt erdoor. Niemand passeert ongevraagd, nietwaar vrienden?'

De andere hyena's grijnsden gemeen.

'Die kolos is een lekkere brok voor vannacht, HhyaneyhH!' riep er een.

'Pas op: misschien lijdt hij aan hoorndolheid!' sneerde een ander.

'Hihahaha! Hahihahi!'

In zenuwachtige lussen liepen de leden van de troep heen en weer; Turjotin draaide zich steeds weer om en om, tot hij er duizelig van werd. Maar hij vertikte het die onmogelijke naam uit te spreken.

'Wel??' snauwde HhyaneyhH de hoofdhyena dreigend. 'Wat heb je hier op te zeggen, os?'

'Scheve poten, schuine praat, h e?' antwoordde de eenhoorn bedaard. 'En je naam is al zo onuitspreekbaar als je zelf onuitstaanbaar bent. Waar ik vandaan kom, mag iedereen rustig passeren. Iedereen is er meer dan welkom. Helaas krijg ik niet zo veel bezoek, en .. '.

'Dat verwondert me helemaal niet!' riep de hyena spottend. 'Je jaagt verdorie iedereen de stuipen op het lijf met die stomme hoorn en dat nare gerommel in je buik! Wie weet spuw je straks nog vuur ook!'

'Heb ik jullie ook maar een strobreed in de weg gelegd?' vroeg Turjotin. 'Wie bepaalt dat er 's nachts niet gereisd mag worden? Wie heeft de aarde verkaveld? Wie weet ben ik misschien de verkenner van een leger eenhoornen? Al-

lemaal spierwitte eenhoornen met bont-en-blauwe koppen? Wit van woede en bont-en-blauw van de vele veldslagen? Horen jullie het gedreun van hun hoeven in de verte?'

Turjotin ademde diep in, richtte zijn hoofd op en keek ze een na een diep in de ogen. Het maanlicht glansde op zijn hoorn. De meeste leden van de troep bleven nu stilstaan, als waren ze gehypnotiseerd. Sommigen gingen zelfs onderdanig op de grond liggen.

'Hm .. ', gromde de leider. Hij leek wat van zijn stuk gebracht. Je zàg hem denken. Vol argwaan loerde hij naar die indrukwekkende hoorn.

'En de naam is eenhoorn, Turjotin de eenhoorn', vervolgde Turjotin. 'Ik ben geen os. Ik kom uit Ruiseland, waar de wouden oud en onmetelijk zijn. Laat je me nu door of moet ik mijn hoeven even gebruiken? Mijn hoorn? Roep ik mijn leger? Wil je kennismaken met honderd honden?'

'Eh .. ', antwoordde HhyaneyhH aarzelend. Hij merkte hoe zijn troep stilletjes afdroop. Ook het gelach was uitgestorven. Die eenhoorn had indruk gemaakt. Misschien was het toch wel oppassen geblazen voor die lekkere brok. Hij moest minstens zeshonderd kilogram wegen, schatte HhyaneyhH. Zijn hoorn straalde een geheimzinnige kracht uit in het maanlicht. En dat donkere gerommel in zijn buik klonk ook al niet zo geruststellend.

'We bedoelden het eigenlijk niet zo kwaad, hoor', zei HhyaneyhH sussend. 'Maar mijn familie heeft grote honger. Wij .. wij moeten ons grondgebied beschermen, hé'.

'De aarde waarop wij lopen, is toch van iedereen?'

'Ons avondeten sloeg op de vlucht toen je in volle galop aan kwam stormen', antwoordde HhyaneyhH verbolgen. 'Je doet de aarde waarop je loopt verdorie beven!'

'Tja,' knikte Turjotin, 'dan heb ik weer een paar levens gered'.

'En wie zal nu al die monden voeden, hé? Nou, ik .. we .. we moeten er maar weer eens vandoor', zei de hoofdhyna ten slotte.

'Maak dat je wegkomt, eenhoorn!' riep hij nog, maar het klonk heel dunnetjes. Met een nijdige ruk van zijn kop gaf hij een teken. De vreemde troep ongelijkpotigen verdween als bij toverslag.

'Nou, vriendelijk is anders', merkte Turjotin nog op. Maar er was niemand meer om te luisteren. Hij was alleen met de maan, de wolken en het gedruis van de wind in de boomkruinen. Ergens ver weg hoorde hij nog een flard klaaglijk gehuil.

'Nu wordt het me langzaamaan duidelijk,' dacht Turjotin droevig, 'hoe het komt dat het leven op deze planeet vierkant draait. Tand en klauw zijn belangrijker dan het hart en de ziel. De kleur van je huid lokt hoongelach uit. Een hoorn op je hoofd maakt bang of kwaad. Aardewezens zijn pas op hun gemak

als ze met z'n velen zijn, en allemaal op elkaar gelijken. Wat voelt iedereen zich toch sterk in een groep! Ach, onbekend maakt onbemind. Domheid is een lastige vijand. Je kunt er niet tegen op. Laat ik maar andere oorden opzoeken'. Een wolk schoof voor de maan en verfde de vlakke nachtblauw. Heel mooi was dat. Turjotin verdween in de duisternis en volgde de weg die zijn hoorn hem aanwees. Hij zocht zich een rustige plek onder een treurwilg, die met zijn takken en zijn gebladerte een beschermende koepel bood. Daar sliep hij drie dagen en drie nachten lang aan een stuk door, en droomde van vredige wouden gedrapeerd met nevelsierten, van verfrissende tulpenrozendauw en nog meer verkwikkende rozentulpendauw. Ook de honderd honden in zijn buik hielden zich tweeënzeventig uur koest. Het was goed om slapende honden niet wakker te maken, en hen hun dromen te laten. De ochtendlijke tranen die uit de bladeren van de treurwilg op zijn huid drupten, voelde Turjotin niet. Hij sliep en sliep maar .. als een hele bos rozen.

'Hatsjie! Hatsjie! Hatsjie!' De kruin van de treurwilg trilde. Door zijn eigen genies was de eenhoorn plotseling klaarwakker. De zon stond hoog aan de hemel te branden. Met lodderige ogen keek hij om zich heen. Tot zijn grote verbazing was het vlak voor zijn neus een en al bedrijvigheid. Honderden zespotige ukken renden in een drukke wemeling vlijtig heen en weer. Turjotin snoof diep in en uit. Weer wolkte stof op.

'Héhé, hou het rustig daarboven!' protesteerden enkele mieren. 'Kijk toch uit met dat geblaas, bleekgedierte!'

'Waiendewindmaker!'

Turjotin trok nu de rolluiken van voor zijn ogen helemaal op. De mieren die over zijn neus liepen, buitelden pardoos weer op de begane grond. Ze krabbelden kwiek overeind en begonnen weer rond te rennen voor hun leven. Ze leken volstrekt niet onder de indruk van de hoorndragende kolos. Wat een nerveus volkje! Geamuseerd bekeek Turjotin een tijdlang het schouwspel. Een dans? Een feest? Een wedstrijd?

'Excuus! Hé!' riep hij dan naar een van die wriemelaars. 'Waarom hebben jullie zo'n haast? De wereld zal toch nog niet vergaan?'

'Tijd is geld!' schreeuwde het kereltje terug. Hij sleurde een aardkluitje mee dat drie keer zoveel woog als hijzelf. Als bij toverslag verdween hij van de aardbodem.

'Wel verhip!' deed Turjotin. Hij werd tureluurs door het spektakel dat zich vlak voor en onder zijn neus afspeelde. Zijn ogen draaiden alle kanten uit.

'Hé! Jij daar! Eh .. excuus .. joehoe!!'

Niemand van de vlijtige baasjes hield halt om te luisteren. Het was ook moeilijk om een gesprek te voeren met een van de mieren, want ze renden niet alleen kriskras door en over elkaar, ze leken ook allemaal heel erg op elkaar. Hadden

ze namen? Nummers misschien? Even sloot Turjotin zijn ogen, maar zelfs in de duisternis van zijn hoofd was het nog een gekrioel en gewriemel. Hij opende zijn ogen, een droevig, een blij, en richtte zich wat op. Zijn hoorn gooide een grote schaduw op de grond af.

'Hela daar!' riep een mier boos. 'Je veroorzaakt zonsverduistering! Je neemt ons het licht af, neushoorn!'

'Ik ben geen neushoorn', antwoordde Turjotin. Hij zuchtte zo diep dat het geladerte van de treurwilg meerilde.

'Daar gaan we weer', dacht hij moedeloos.

'Wat staat daar dan op je neus? Ik ben niet blind, hoor!'

'Eh .. een hoorn, ja. Ja, dat is een hoorn. Maar .. '

'Wel dan?'

De mier ging even op haar twee achterste pootjes staan. Een legertje van vijftig mieren staakte nu ook zijn bezigheden en keek nieuwsgierig naar omhoog.

'Eindelijk wat aandacht', mompelde Turjotin.

'Verklaar je even nader, bleke vreemdeling?' klonk het toen. En voor de zesde keer op zijn grote reis probeerde de wereldreiziger uit te leggen wie hij was en waar hij vandaan kwam en dat hij niks kwaads in zijn schild voerde. Toch brak vlak daarna nog een spervuur van vragen los.

'Ruiseland? Wat voor land is dat? Bestaat het echt?'

'Ben je een nuttig dier?'

'Ja: kun je gemolken worden?'

'Praat je echt met de bomen en hun bladeren?'

'Ben je helemaal alleen?'

'Zijn er nog eenhoornen op de wereld?'

'Weet je zeker dat je geen familie bent van de neushoorn?'

'Maak dat mijn mierengrootje wijs!'

'Hei kerel, kun je putten graven met die hoorn van je?'

'Of ben je misschien familie van de miereneter?'

'Wil je niet bij ons werken om zware lasten te versleuren?'

'Waarom zie je zo wit? Is het van de schrik misschien?'

'Val je nooit eens om? Je hebt maar vier poten!'

'Moet jij niet werken?'

'Ja: wat doe je voor de kost?'

'Ben je een lastdier? Een huisdier?'

Zo veel mieren, zo veel vragen!

'Stop! Stop!' riep Turjotin. 'Jullie maken me hoorndol met jullie vragen!'

'Hihihi!' giechelde de dikste mier uit de kolonie. 'Hoorndol! Hebben jullie dat gehoord, makkers? Die kerel heeft hoorndolheid. Uitkijken, hoor!'

'Mag ik misschien eens weten hoe jullie heten?' vroeg de eenhoorn bedaard. De mieren staken een vuurwerk van namen af, kriskras door elkaar schreeuwend:

'Jim!' 'John!' 'Tracy!' 'Jack!' 'Suzy!' 'Marion!' 'Mary!' 'Jim II!' 'Dick!' 'Pam, de nicht van Dick!' 'Bob!' 'Kenny!' 'Jack junior!' 'Will!' 'Brad!' 'Keenan!' 'Martin!' 'Kevin!' 'Maud!' 'Harry!' 'Sue!'

'Ook Maud!'

'Eh .. dat klinkt allemaal heel erg Engels', onderbrak Turjotin.

'Onze voorouders zijn als verstekelingen over de grote plas meegekomen', antwoordde de dikke mier. 'Dat is lang geleden, in een tonnetje Engelse marmelade aan boord van een schip. Hier hebben ze een kolonie gesticht. En mijn naam is Nelson'.

'Wel, ik heet Turjotin, aangename kennismaking, Nelson. Jullie zijn een vlijtig volkje met erg eh .. erg mooie namen'.

'Turjotin? Die naam is veel te lang voor iemand met maar vier poten. Je moet het kort houden, man. Je naam duurt te lang, en tijd is geld, Tur!'

'Hm .. ', deed Turjotin. 'Nu heb ik ook alles al verteld wat jullie moeten weten. Ik zal jullie niet langer van jullie werkzaamheden afhouden. Ik merk dat jullie het erg druk hebben. Bouw- en graafwerken, zeker? Ik voel me nu weer fit genoeg om door te reizen'.

'Niet zo vlug, Tur!' riep oppermier Nelson. 'Wil je ons geen handje toesteken? Een poot, bedoel ik, haha! Je moet wel duizend kilogram wegen. Je zou een prima lastdier voor ons zijn'.

'Laten we hem gijzelen!' klonk het plotseling.

'Ja, in een dag kan die kolos het werk aan van honderdduizend mieren!'

'Ja!'

'Prima idee!'

'Mierenidee!'

'Vooruit, Nelson: jij bent de baas!'

Turjotin richtte zich nu in volle lengte en breedte op. Dat betekende een volledige zonsverduistering voor Jim, John, Tracy en de rest. De honden in zijn buik gromden afkeurend toen ze die bedreigingen hoorden.

'Grijp hem!'

'Ten aanval!'

'Snij hem de pas af!'

'Laat hem niet ontsnappen!'

'Haal touwen, vlug!'

Plotseling renden duizenden zespotige kolonisten op de witte kolos af. Turjotin haalde zijn schouders op, ademde diep in en blies met een fikse ademstoot het mierenleger uiteen.

Fffwwiét!!

Overal regende het mieren, als een nerveus bosje muggen dat door een flinke luchtmep uiteengedreven werd.

'Ook hier is een vriendelijk gesprek blijkbaar niet mogelijk', mompelde de eenhoorn toen. 'Wat een stelletje slavendrijvers. Zo pietluttig klein, en toch zo hoog van de toren blazen. Zie ze nu eens spartelen, de infanterie. Wie denken ze wel dat ze zijn! Wat zullen we in 's hemelsnaam nog allemaal beleven! Zal ik er maar eens hartelijk om lachen?' Hij keurde het gespartel, gewriemel en geschreeuw geen blik meer waardig en draaide zich om.

Met gefronste wenkbrauwen galoppeerde hij de horizon tegemoet, onderweg nog wat mieren van zich afschuddend. Die zouden beslist nog een dagreis nodig hebben om naar hun kolonie terug te keren.

Op een mistige ochtend hield Turjotin abrupt halt toen hij iets vreemds over zijn hoofd en zijn hoorn voelde strijken. Het was een zacht, kleverig goedje, bijna een onzichtbaar waas, dat overal bleef haperen.

'Mmpff!' deed hij.

'Mijn mooie web! Mijn mooie web!' hoorde hij tegelijkertijd jammeren. Uit een hoge boom kwam een spin neergedaald, zwierend aan iets wat op een speekseldraad leek.

'Daar heb ik anderhalve dag aan geweven!' foeterde ze. 'Kon je getverderrie niet beter uit je doppen kijken, wildebras? Waar is je gevoel voor kunst?'

Verbaasd keek Turjotin naar de koorddanser, die nu vlak voor zijn neus bengelde.

'Excuseer, hoor. Het zal niet meer gebeuren. Ik heb het niet met opzet gedaan. Dat ding heb ik helemaal niet .. '.

'Dat ding heet een web!' onderbrak de spin scherp.

'Dat web heb ik helemaal niet gezien. Jammer van je kunstwerk'.

'Jaja'. De spin kruiste haar acht poten per twee en bekeek Turjotin nijdig.

'Besef je wel hoe veel werk ik aan zo'n ding eh .. web heb? Het is meer dan een volle dagtaak, hoor. En daarenboven: dat web is ook mijn leven. Wat moet ik nou eten vanavond? Ben jij eetbaar?'

'Eh ..,' antwoordde Turjotin beduusd, 'ik kan het euvel misschien verhelpen? Maken we samen een nieuw .. '.

'Ooit al eens een ragfijn web geweven met dat .. dat spul daar op je kop?' snauwde de spin.

'Tut tut tut', suste de eenhoorn. 'Maak je toch niet zo dik. Ongevallen gebeuren nu eenmaal. Je web was zo perfect geweven dat het onzichtbaar was voor het blote oog. Maar waarom hang je het ook precies hiér op? En kon je geen waarschuwingsbord plaatsen, eh .. hoe heet je eigenlijk? Met wie heb ik de eer?'

'Tamara. Zeg maar Tamara. Dit seizoen beginnen alle spinnennamen meteen T. Hier passeert nooit iemand, op voeten of poten wel te verstaan. Mijn web hing er om vliegend voedsel te verschalken. En dat vliegend voedsel hoeft heus niet verwittigd te worden door een bord. Kan ik net zo goed mezelf laten verhongeren en doodgaan. Ik eis een schadevergoeding van je'.

'Wat wil je dan dat ik je geef?'

Even bleef het stil. Tamara dacht na. Toen zei ze plotseling:

'Vertel me je geheim'.

Turjotin fronste verbaasd zijn wenkbrauwen.

'Welk geheim?'

'Wel: jouw geheim. Maak me niet wijs dat je geen geheim hebt, vreemd beest op vier poten'.

'Turjotin is de naam. Ik ben een eenhoorn. En als ik al een geheim had, dan zou ik dat niet aan jouw neus hangen, want dan was het geen geheim meer'.

'Hm, daar zit iets in, Turjotin met ook een T. Beginnen alle eenhoornen met een T?'

'Ik denk dat ik alleen op de wereld ben. Dat ben ik aan het onderzoeken. Ik hoopte op mijn reis een andere eenhoorn te ontmoeten, maar die hoop wordt alsmat kleiner'.

'Dat verwondert me niet in het minst', mompelde de spin, maar Turjotin had het niet gehoord.

'Iedereen is met z'n velen, maar als eenhoorn sta je er alleen voor', zei hij verdrietig.

'Zeg, tover dan eens iets met die hoorn van je, Turjotin? Dat moet je toch kunnen?' stelde Tamara voor.

'Eh .. daar wacht ik liever mee'.

'Je kunt het niet, hé?'

'Nee'.

'Aha. Zo zit dat. En toch moet je me vergoeden voor dat stukgemaakte web, hoor. Ik kan niet van de wind leven. Een spin zonder web is als eh .. als een eenhoorn zonder hoorn. Breng me honderd vliegen, Turjotin'.

'Honderd vliegen? Hoe moet ik die te pakken krijgen?'

'Gebruik je staart, paard. Je kunt er in een klap wel vijftig vangen. Je lijkt eigenlijk heel goed op een paard, weet je'.

'Maar ik ben een planteneter! Of beter: een bloemeneter. Ik dood geen dieren. Ik leef van rozen, tulpen en dauw'.

'Hm, ieder zijn smaak, hé. Daarover kunnen we niet discussiëren. Daarstraks zijn misschien wel duizend mieren, glimwormen, kevers of slakken onder je hoeven gesneuveld. Stel je voor: vier zulke zware gewichten die om de haver-

klap met een dreun op de grond terechtkomen. Je bent een wandelende aardbeving. Of een natuurramp. A propos: er hangt nog wat web aan je hoorn'.

'O, dank je'. Turjotin schuurde zijn hoorn enkele keren tegen de boomstam.

'Daar kan ik echt niks aan doen, hoor', zei hij dan. 'Wij eenhoornen zijn van nature uit vredelievend'.

'Wij eenhoornen? Zijn er dan nog van die webbenverniers? Je beweerde toch ..'.

'Ik praat graag in het meervoud over ons. Het geeft me hoop. Het is dan alsof ik iets minder alleen op de wereld ben. En wie weet .. duikt er ooit eens een andere op'.

'Godbewareme!' riep Tamara uit. 'Dan moeten wij, spinnen, onze webben wel heel hoog gaan hangen'.

'Als het mistig weer is, zie je veel minder, Tamara. Dat is toch ..'.

'Misschien ben je wel een mislukt paard', onderbrak de spin brutaal. 'En zijn er helemaal geen andere zogenaamde eenhoornen. Mij maak je niet bang met die gekke hoorn van je. Ik ga voor niets of niemand uit de weg'.

'Dat is ook helemaal niet de bedoeling', antwoordde Turjotin gekrenkt. 'Waarom voel je je zo aangevallen? Typisch voor een vleeseter of een bloedzuiger, hoor. En ik word het ook zoetjesaan beu om voor allerlei mislukts uitgescholden te worden. Ik lach jou toch ook niet uit omdat je acht poten hebt waarover je zou kunnen struikelen? Of omdat er haar op je rug staat?'

'Met die poten weef ik schitterende kunstwerken! Weet je dat die webben van mij ook volledig kloppen met de wetten van de meetkunde en de natuurkunde? Geen alledaags karweitje, hoor'.

'Des te beter voor jou, spinnemans. Eh .. Tamara bedoel ik. En nogmaals mijn welgemeende excuses voor eh .. voor dat ongeval. In het vervolg kijk ik beter uit voor kunst. Maar vliegen krijg je niet van mij. Ik doe geen vlieg kwaad. Een dagje vasten is goed voor de gezondheid. Daar kan ik van meespreken, als wereldreiziger en bloemeneter. En mijn geheim neem ik weer met me mee'.

'Zozo! Was er dan toch een geheim?' vroeg Tamara geprikkeld.

'Hm ..'.

'Zeg, makkelijk praten heb jij, bleke bloemeneter. Tulpen en rozen lopen niet weg, hé?'

'Maar dat doe ik zelf nu wel. Het beste nog met je nieuwe web, zwartkijker'.

En weg was Turjotin.

Tamara bleef nog wat beduusd aan haar draadje hangen, terwijl het hoeftappell uitstierf. Toen klauterde ze weer naar omhoog. Straks zou ze haar collega's vertellen hoe ze op het nippertje aan de dood was ontsnapt, en hoe een doldriest paard met een vlijmscherpe hoorn op zijn hoofd haar web had verscheurd, dat er vuur uit zijn hoeven sloeg en dat er gehuil van wolven in zijn

buik te horen was. Misschien, als ze allemaal eens samenwerkten, konden ze een reusachtig, ijzersterk web construeren en die vreemde eenhoorn in de val lokken. Want die engerd zou nog terugkeren, zeker weten. Ja, Tamara met een T had onverwacht nog een drukke dag voor de boeg. Maar naar een vliegje kon ze nu voorlopig wel fluiten.

Ondertussen was Turjotin op weg naar het noorden, weer in de richting van zijn vertrouwde wouden. Hij had er stilletjesaan genoeg van gekregen. Toch was het nog heel ver. Dat kwam ook doordat hij nu uiterst voorzichtig liep. De opmerkingen van Tamara lagen immers nog vers in zijn geheugen. Hij wou niet nog eens een kunstwerk verscheuren of vertrappelen. Zijn hoorn gebruikte hij als antenne, of voelhoorn. Het gebeurde wel eens dat hij, vooral in de verte, voor of achter zich, beweging bespeurde. Maar dier of mens gingen er telkens ijlings vandoor, als ze voelden hoe hij naar hen keek. Ze beschreven grote bogen om die vreemde witte vlek met dat ongewone uitsteeksel heen. Zo was het er ook altijd aan toegegaan in de Ruiselandse wouden: niemand geloofde zijn eigen ogen; iedereen sloeg op de vlucht. Zo was eigenlijk ook het verzinsel gegroeid dat de eenhoorn niet te benaderen was. Of dat alleen zeer speciale mensen daar in slaagden.

Het gegrom in zijn buik begon weer op dreigend gerommel van donder te gelijken. Het duurde vaak dagenlang voor hij een perkje rozen of tulpen ontdekte. En dan nog was het wachten geblazen op de nacht, die de voorheen hagelwitte, nu vaalwitte zwerver wat bescherming bood. Spinnenwebben of mierenlegers kwam hij niet meer tegen op zijn pad. Hij keek wel uit. Zijn hoorn wees als een kompasnaald pal naar ..

'Duizend-bommen-en-nog-veel-meer-kanonnen! Kijk uit waar je loopt, sufferd van een ezel!' hoorde hij op een dag nijdig roepen. Turjotin verstijfde. Hij loerde voorzichtig om zich heen.

Wat was er nu weer aan de hand? In geen velden of wegen was een levende ziel te bespeuren. Niks te zien. Zou hij gedagdroomd hebben? Speelde zijn verbeelding hem parten?

'Hier, slome, aan je rechtersvoerpoot, hier beneden!'

Toen Turjotin zijn grote, witte hoofd naar de grond boog, viel zijn blik op een aartslelijk ding.

'Oeps!' deed hij verbouwereerd. Het was eruit voor hij het tegen kon houden.

'O, de hik?' klonk het smalend. Zoiets had de eenhoorn nog nooit van zijn leven gezien. Het schepsel had wel duizend pootjes. Toch kroop het heel langzaam over de weg. Turjotin boog zich nog wat dieper voorover, op zoek naar ogen, oren, een mond.

'Mij had je hier niet verwacht hé, zwaargewicht!' riep de duizendpoot. 'Iedereen leeft met zijn kop in de wolken. Wie ben jij? Een ezel die wit ziet van

schrik? Jaag ik je misschien de stuipen op het lijf? En waarom heb je zo'n haast? Kijk toch uit je doppen met dat dikke lijf van je'.

Turjotin staaarde naar het nietige, afschuwelijke onbenulletje met zo veel noten op zijn zang.

'Die grondbewoners zijn nog de gekste van allemaal', dacht hij. 'Op mijn aller-eerste ontmoeting kreeg ik te maken met een serpent zonder poten en zonder manieren. En die hier heeft er verdorie wel duizend, en ook al geen manieren. Hoe zit dat eigenlijk met de rechtvaardigheid in de wereld? Het is slecht verdeeld. De een niks, de ander veel te veel. Maar een ding is zeker: ze hebben allemaal een grote mond'.

'Zeg, heb ik wat van jou aan misschien?' informeerde de duizendpoot vinnig. 'En kun je eigenlijk wel spreken?'

'Eh .. ', deed de eenhoorn. Afwezig schudde hij het hoofd. Hij raakte niet uitgekoken op die wirwar van poten. Hoe in 's hemelsnaam raakte dat beestje daar wijs uit?

'Ik had hier het leven kunnen laten onder die lompe poten van jou, besef je dat wel? En ik ben op weg naar een belangrijke vergadering'.

'Ja, het is voortdurend uitkijken geblazen, hé', zuchtte Turjotin. 'Misschien hoor ik niet thuis in deze wereld'.

'Je maakt de wegen onveilig. De reuzen van de weg denken dat ze altijd en overal voorrang hebben, gewoon omdat ze groot zijn, bah. Je moet rekening leren houden met overstekend wild. Ik leef ten minste met al mijn voeten op de grond. Jullie draven maar door. A propos: wat is dat voor gevaarlijk uitsteeksel op je kop? Mag je daar zomaar mee rondlopen?'

'Hoofd. Hoofd. Ik ben de eenhoorn, Turjotin de eenhoorn', antwoordde Turjotin wanhopig.

'O la la: dé eenhoorn!?'

'Precies. Ik kom na lange omzwervingen tot de conclusie dat er jammergenoeg maar één is'.

'En die ben jij?'

'Ja zeker. Heb jij ook een naam, veelpotige?'

'Ik draag twee namen: voor elke vijfhonderd poten één. Mijn voorkant heet Idem, mijn achterkant mag je aanspreken als Dito. Als er iemand een van mijn namen roept, luistert er altijd wel een deel van mij. En het is niet omdat jij alleen en uniek op de wereld bent,' zei de duizendpoot streng, 'dat je het onge .. eh .. het gedierte op de begane grond mag vermorzelen, hé. Een beetje respect voor Idem en voor Dito asjeblief'.

'Maar dat lag helemaal niet in mijn bedoeling. In de wouden waar ik gewoonlijk ronddwaal, ben ik een en al oplettendheid, eh .. Idem en Dito'.

'Wij grondkruipers kunnen niet op veel sympathie rekenen, hoor. We zien er soms eh .. hoe zal ik het zeggen .. eh .. wat onalledaags uit, hé. Iedereen vindt ons lelijk. Wij zijn de minsten der aarde. Gewoonlijk sterven we ook een zeer platte dood: onder schoenzolen, wielen, hoeven. Heb dan maar duizend pootjes! Je kunt niet anders dan op ons neerkijken. Zo is het'.

'Daar heb ik absoluut geen moeite mee. Overall waar ik kom, heb ik zelf te maken met spot en onbegrip en pesterijen. Wat ik al geleerd heb op mijn reis, is: onbekend maakt onbemind. En wat je zegt, ben je zelf. Kunnen we vrienden worden? We moeten beginnen bij onszelf. Als wij het niet doen .. '.

'Ach, doe geen moeite. Soort bij soort, zeg ik maar. Gunt de leeuw de luis in zijn pels ook maar een blik? Bekommert de slang zich om de mot? Wordt de zalm door de beer geaaid?'

'Daar zeg je zowat, Idem Dito. Van al de schepsels die ik al ontmoette, ben jij voorwaar de verstandigste'.

'Als je geen schoonheidswedstrijden winnen kan, moet je het van je hersenen hebben'.

'Of van je hart'.

'Dat is eh .. hoe heet je ook alweer?'

'Turjotin'.

'Turjotin dus. Zonder iets erbij?'

'Alleen Turjotin. Dat is genoeg'.

'Zozo. Tiens tiens. Eigenaardig. Wil je tweede stuk dan geen eigen naam?'

'Nee, hoor. Dat zou alleen maar verwarring scheppen'.

Even bleef het stil. Idem Dito monsterde Turjotin. Turjotin begon de poten van Idem Dito te tellen. Onbegonnen werk.

'Duizend-bommen-en-nog-veel-meer-kanonnen,' zei die, 'toen je kwam aangelopen,

dacht ik dat er een aardbeving aan de gang was. Ik trilde op al mijn poten. Ik probeerde me zo vlug mijn pootjes me dragen konden uit de voeten te maken'.

'Tja ..', zei de eenhoorn een beetje ongemakkelijk. Hij bestudeerde de schaduw die zijn hoorn op de grond afgooide. Die gebruikte hij als zonnewijzer. Zo wist hij hoe laat het was.

'Jij liep anders ook wel hard van stapel, hé?'

'Hoe bedoel je?'

'Ezel .. dik lijf .. slome .. Dat is vragen om een pak rammel'.

Idem Dito haalde een aantal van zijn schouders op, in zijn eerste en in zijn tweede deel.

'Ach, ik ontmoet zo weinig vriendelijkheid op mijn weg. Weet je: als ik een grote bek opzet, loop ik minder kans dat ze me opvreten. Mijn lelijk lijf en mijn

vinnige mond: die vormen mijn luchtafweergeschut tegen vijanden. Ik val namelijk bij veel dieren in de smaak, hoor!'

'Jij kan ook iets wat niemand anders kan: de baas kunnen spelen over duizend onderdanen, dat is niet niks. Het is een waar record. Je kunt zelfs een golfbeweging met al je schouders maken. Dat moet leuk zijn. Zeg, wil er nooit eens eentje van die pootjes ergens anders heen dan de andere negenhonderd negennegentig?'

Idem Dito lachte hardop. Ook op het gezicht van Turjotin verscheen een glimlach, voor de eerste keer wellicht tijdens zijn lange reis. Paarse blossen kleurden zijn wangen.

'Dat valt wel mee. Ik heb ze allemaal nodig. Met minder kan ik het niet rooien, zoals jullie

eh .. viervoeters. En ze luisteren naar mijn bevelen. Geen probleem. Ik struikel zelden, als je dat bedoelt. Alles gaat vanzelf. De kunst als duizendpoot is: niet te hard nadenken over ieder pootje apart. Geen salamigedoe, begrijp je? Je moet ze als een geheel benaderen. Jij maakt je toch ook geen zorgen over elke kilogram vlees die je op je reis mee moet zeulen?'

'Op mijn reis ontmoette ik ook al zes- en achtpoters', vertelde Turjotin. 'Zelfs een eenbenige. En één zonder. Helemaal niks. Ongelofelijk wat er allemaal op de wereld loopt, staat, kruipt, springt, schuift, hangt, glijdt, .. '.

'O ja .. ', deed de duizendpoot. Hij leek even in gedachten verzonken. Misschien dacht hij na over dat record van hem.

'In je eigen tuin is het uiteindelijk nog altijd beter en veiliger dan in de grote wereld', zei hij dan. De eenhoorn knikte.

'Een wijze uitspraak. Dat begin ik ook te geloven. Ik denk dat ik nu maar eens mijn eigen wouden weer opzoek. Het is genoeg geweest. Ik heb bijgeleerd, en ook afgeleerd. Het is eenvoudig, en het is ingewikkeld. Begrijp je wat ik bedoel? Ach, hoe kan ik het zeggen'.

'Doe geen moeite. Ik wens je een behouden thuiskomst, eenhoorn Turjotin. Mocht je in je wouden nog zo'n recordhouder als ik ontmoeten, doe hem dan de groeten van Idem Dito. Enne .. kijk in het vervolg wat beter uit waar je die vier hoeven van je neerplant'.

'Dat zal ik zeker doen', beloofde Turjotin.

'En nog iets: eet niet van de tulpen of de rozen onderweg, in de tuinen van de mensen. Het is niet onopgemerkt gebleven. Je sporen liegen niet. Wie met zijn voeten op de grond leeft, kan er niet omheen'.

'Hoe .. hoe .. weet .. jij .. ', stamelde de eenhoorn verbaasd.

'Jaja, het schijnt dat jij die wel lust, hé? Ik heb het van horen zeggen. Je weet hoe dat gaat. Zoiets doet ook heel vlug de ronde. Geen enkel dier dat we kennen eet alleen maar rozen en tulpen. Kijk maar uit voor achtervolgers. Wees op

je hoede: kaalgevreten bloemenperkjes kunnen die de weg wijzen. En je bént al zo'n opvallende verschijning. Een jasje in de kleuren van de aarde of van het seizoen heb je waarschijnlijk niet?' Idem Dito glimlachte slim.

'Natuurlijk niet. Ik zou wel twaalf of dertien jasjes nodig hebben. Mijn hagelwitte huid is wel wat vaal geworden .. En 's nachts .. '.

'Hm', knikte de duizendpoot. 'Je moet nog een en ander leren, hé'.

'Nou ja .. ', deed Turjotin schouderophalend. Hij kleurde nu zowaar wat rood in zijn gezicht.

'Goede reis!'

'Dank je wel', knikte Turjotin.

En hij zette er plotseling vaart achter.

Niet omdat de tijd drong. O nee. Hij had zeeën van tijd. Maar dat van die tulpen en die rozen .. nou, hij dacht dat dit tot nu toe zijn grootste geheim was. Zou hij ontdekt zijn? Hij moest toch ook eten om in leven te blijven! Af en toe dat gemommel in zijn buik sussen? En in de tuinen van de mensenwereld groeiden en bloeiden de tulpen en de rozen welig, in alle kleuren van de regenboog. Je moest al echt een heilige zijn om daaraan te kunnen weerstaan. Ach, geen gepieker: bloemen bloeiden elk jaar weer, en de wouden lagen in het verschiet. Maar toch vulden zware gedachten weer zijn hoofd. Achtervolgers? Om de haverklap loerde hij even achter zich. Met gespitste oren luisterde hij naar het geruis in het gebladerte en het gedruis van de wind. Zijn neusvleugels waren wijd opengesperd. In zijn buik waren de honderd honden extra waakzaam. Maar er gebeurde niets verontrustends. Blijkbaar nam niemand de tijd om de sporen van de geheimzinnige wereldzwerfer te volgen. Misschien waren ze bang voor hem.

Tijdens een mafje op een drafje had Turjotin een wervelende, kleurrijke droom. Kersenrode, onderwatergroene, vakantieblauwe en kanariegele bladeren dansen als sneeuw in de wind los om hun boom. Hun kleuren veranderden onophoudelijk, en ze wisselden ook voortdurend van boom: de beukenbladeren dwarrelden naar de eik, de lindebladeren buitelden naar de plataan, de kastanjebladeren palmden de stam en de kruin van de beuk in. De kleurenkermis was een lust voor het oog. De oogleden van Turjotin trilden verrukt. Hij besepte het niet, maar hij zag er zelf ook feestelijk uit: op de punt van zijn hoorn zat een strik. Daar was een prachtige vlinder neergestreken. Hij had alle kleuren van de regenboog. Toen Turjotin even heftig met zijn ogen knipperde, fladderde de vlinder weer op. Hij bleef allerlei ingewikkeld kunst- en vliegwerk rond het slaperige hoofd van de eenhoorn uitvoeren. In dat hoofd werd het al vlug herfst: de kleuren vervaagden, het werd kouder, de bladeren zochten hun eigen boom weer op, klaar om die straks te verlaten en te gaan vallen. Toen Turjotin zijn ogen helemaal opende, dacht hij eerst dat hij nog droomde: het zonlicht mors-

te en spatte met kleuren, die vlak voor zijn neus dansten, in een vrolijke werve-
ling. Hij schudde de slaap uit zijn hoofd en keek beter toe.

'Lekkere middag!' riep de vlinder. 'Zoet geslapen?'

'Daarnet zat er een kierewiete kunstschilder in mijn hoofd!' antwoordde Turjo-
tin opgewekt. 'Maar nu merk ik dat jij er ook wat van kent. Mooie kleuren, pro-
ficiat!'

De vlinder haalde zijn vleugels op:

'Dat duurt jammergenoeg niet lang. En ik zie er zelf zo weinig van. Ben ik echt
mooi?'

'Verblindend', knikte Turjotin. 'Heb je ook een mooie naam? Ik heet Turjotin. Ik
kom uit het verre Ruiseland!'

'Paulien Van Gogh, zoete kennismaking. Mag ik weer even op je hoorn plaats-
nemen, Turpentijn?'

'Ga rustig zitten, Paulien Van Gogh. En het is Turjotin, niet Turpentijn. Tjonget-
jonge, was me dat daarnet een formidastisch droompje. Jammer dat die zo
zeldzaam zijn. Al die kleuren!'

Paulien knikte begrijpend.

'Voor een bleekheid als jij zijn kleuren zeker het einde?' Koket streek ze over
haar linkervleugel. Er viel wat poeder op Turjotins neus.

'Maar 's nachts wordt mijn hoofd paars, als een koningsmantel!'

'Hoe weet je dat, als je het zelf niet kunt zien?'

'O, ik ken mezelf goed. Weet je: hoe verder en hoe langer je reist, hoe meer je
eigenlijk over jezelf te weten komt!'

'Jaja', knikte Paulien wijs. 'Ikzelf fladder ook wel eens een eindje weg. Mieters
hoor, maar wel vermoeiend. En mijn make-up lijdt eronder!'

'Een vlinder is niet geschapen om moeilijke, verre tochten te ondernemen',
vond Turjotin. 'Jij ziet er bijvoorbeeld zo .. zo breekbaar uit, zo frêle!'

'O, is dat een complimentje?' vroeg Paulien Van Gogh met een hoog stemme-
tje. De kleuren op haar vleugels vlamden plotseling op.

'Eh ..', deed Turjotin. 'Dat denk ik wel!'

'Jij ziet er anders ook beeldig uit, met die alleraardigste trompet op je hoofd!'

'Daarnet zei je toch: hoorn?' merkte Turjotin geprikkeld op.

'Hij lijkt op een trompet, of een toeter. Jammer dat er geen muziek uit komt. Ik
heb wel zin in een dansje!'

De eenhoorn bekeek het wufte ding op het uiteinde van zijn hoorn met grote
ogen.

'Moet ik je er afgooien, misschien?' vroeg hij quasi-dreigend.

'Ach witte lieverd, laat me nou nog eventjes uitblazen, hé? Ik heb een prachtig
vergezicht hierboven: ik zie twee grote oceanen onder mij. Een donkere en een
heldere. Storm en mooi weer. Waarom kijk je zo .. zo verschillend?' Paulien

tuurde afwisselend in het droevige en het blije oog van Turjotin. 'Heb je .. heb je vlinders in je buik, Turpentijn?'

'Het is Turjotin'.

'O, verschoning, Turjotin'.

'Wat is dat: vlinders in je buik?'

'Eh .. dat weet ik zelf niet zo goed. Men kijkt vreemd. De ogen, weetjewel. Er is iets. Het is een goed gevoel. Warm. Maar het is ook soms heel lastig, of vreemd, of .. ach'.

'Tiens', zei Turjotin. 'Lijkt het op gerommel? Gegrom van honden?'

'Neenee! Het is een gevoel. Als ik zo naar je ogen kijk, denk ik dat jij er ook mee zit. Ben je op zoek naar iemand? Een speciaal iemand?'

Even zweeg Turjotin.

'Een andere eenhoorn', zei hij dan. 'Of misschien wel mezelf. Er was een tijd dat ik twee blije ogen had. Die tijd is nu voorbij. Ik heb een stuk van de wereld gezien. Ik heb mensen en dieren ontmoet. Maar van een andere eenhoorn vond ik geen spoor. Nu zit ik met een droevig oog'.

'Jaja,' knikte Paulien, 'dat kan ik volkomen begrijpen'.

'Als ik rozentulpdauw gedronken heb, voel ik dat vlinderachtige wel even, denk ik'.

'O, maar het heeft helemaal niks met eten of drinken te maken. Eigenlijk kan ik het moeilijk uitleggen aan iemand die alleen op de wereld is. Zie je: het heeft namelijk in de allereerste plaats met anderen te maken'.

'En hoe zit dat bij jou, Paulien?' vroeg Turjotin. 'Heb jij dat goede gevoel in je buik?'

Weer viel er wat poeder op zijn neus.

'Als ik aan de vlinder van mijn dromen denk, is het één gekriebel in mijn buik. Maar ach, de laatste tijd fladder ik er maar wat op los'.

'Wil de vlinder van je dromen je dan niet?'

'Hij bestaat niet', zuchtte Paulien Van Gogh. 'Hij fladdert alleen maar in mijn dromen rond. Ik weet niet wat het is, maar niemand schenkt enige aandacht aan mij. Ik voel me soms doodongelukkig, en dan doe ik gewoonlijk heel gek. Maar zo ben ik niet!'

Turjotin knikte bedachtzaam.

'Het gaat niet om hoe je er uitziet', zei hij dan. 'Wel om wie je bent. En wat je doet. Of niet doet. Hoe zal ik het uitleggen? Het kleurenpalet van de pauwenstaart bijvoorbeeld kun je 's nachts niet zien, al schreeuwt de pauw nog zo hard. En de sierlijke zwaan met de ranke hals kan een heel vervelend kring worden als ze haar bek opendoet om iemand met haar bazige gekrijs weg te jagen. Eh .. je bent een juweeltje om naar te kijken, Paulien. Maar schittert het vanbinnen in je hart ook zo? Dat kleurrijke gefladder van je .. hatsjie!! hatsjie!!'

Turjotin niesde de poeder op zijn neus weg. Paulien Van Gogh klampte zich stevig aan zijn hoorn vast.

'Sorry. Eh .. dat kleurrijke gefladder van je is misschien zo oogverblindend dat men vergeet hoe het er in je hart en je hoofd aan toegaat. Men kent je alleen maar voor je kleurengekte'.

'Maar wat doe ik eraan, wijze eenhoorn?'

'Tja ..', deed Turjotin. Nu wist hij het even niet meer.

'Tja ..', zei hij weer.

'Weet je het zelf niet? Na zo'n lange, verre reis?'

'Er zijn verscheidene mogelijkheden, Paulien. Je kunt bijvoorbeeld eens drie weken zwijgen en kluizenaar spelen. Dat is gewoonlijk een deugddoend bad voor het hart en het hoofd. Een wereldreis zal er voor jou wel niet inzitten: de wind kan soms zo strak staan dat je zowat naar huis teruggeblazen wordt. Eh .. wat kan ik je nog aanraden? Wat minder make-up? Wat beter luisteren naar je mededier? Beseffen dat je niet de aller-allermooiste bent?'

'Maar ik vind complimentjes juist zo leuk!'

'Weet je: je kunt ook complimentjes krijgen voor wat je bent en wat je doet. Kleren en kleuren verslijten en verschieten. Een goede daad en een hartelijk woord zijn kosteloos, maar de herinnering eraan is onbetaalbaar'.

Paulien Van Gogh keek beurtelings in de blijde en de droevige oceaan.

'Help!' riep ze. 'Ik verdrink in al die wijsheid van je!'

Turjotin glimlachte.

'Je bent inderdaad wel een ietsepietsie gek, hé?'

'Maar wat heet gek, hoorndrager met het grote hart?'

'Mm, daar zeg je zowat'.

Turjotin staaarde naar de verte en verzonk in diep gepeins. Paulien zweeg en zwom enkele rondjes in de oceaan waar het altijd helder weer was.

'Hei!' riep ze plotseling. 'Klop-klop: is er nog iemand thuis in dat grote hoofd van je? Anybody home?'

'Spreek jij ook al Engels?' vroeg Turjotin verrast, terwijl hij weer thuiskwam in zijn hoofd.

'O .. a little bit. Ik heb verleden week kennisgemaakt met een Engelse butterfly. Een echte zoetemonde, hoor'.

'Kijk eens aan. En waar is die mister butterfly nu?'

'O, het klikte niet helemaal tussen ons. Hij is weer vertrokken naar Boomapart'.

'Boomapart? Wat is dat? Daar heb ik nog nooit van gehoord'.

'Boomapart is de hoofdstad van het Vlinderbos. Je komt er niet zomaar in. Je moet lid zijn van de club. Stijveharkengedoe, bah. Te weinig kleuren. Fladderen beperkt tot het strikt noodzakelijke'.

'Kun je dan geen lid worden van die club?'

'Ach, als je als vlinder van het platteland komt .. '.

'Ooit fladder je wel eens tegen een ander prachtexemplaar aan, Paulien'.

'Ik hoop dat ik nooit in een glazen kast terechtkom', zuchtte Paulien. 'Met mijn vleugels opengespreid en vastgeprikt met kopspelden op een kussentje. Dat doen ze met ons, weet je: de verzamelaars met hun kaki jasjes, korte broeken en vangnetten'.

'Daar ben ik zelf ook wel bang voor', bekende Turjotin. 'Dat ze me in een kooi opsluiten, en iedereen komt me aanstaren. Ik heb het gevoel dat ik alleen maar veilig ben in mijn Ruiselandse wouden: duizenden boomstammen vormen er mijn tralies. Maar ik voel me er beregoed'.

'Tja, ieder zijn stek', beaamde Paulien. 'Het wordt al laat. De zon is aan het zinken. Ik zoek een veilig plekje voor de nacht. Wat ben jij van plan, witte zwerper?'

'Mijn hoorn wijst in de richting van Ruiseland. Ik moet hem volgen'.

'Nou, dan wordt het da-ag, zeker? Jij vertrekt het eerst'.

'Nee: jij'.

'Maar jij moet nog het verst'.

'Maar jij vliegt niet zo snel'.

'En het wordt donker'.

'Voor jou ook'.

'Allebei tegelijk dan?'

'Hoe moeten we .. '.

'Ik zal aftellen: drie - twee - een'.

'O.k.'.

'Op 'een' vertrekken we allebei'.

'Dat is goed'.

'Daar gaan we: drie - twee - .. '.

'Stop!'

'Wat is er?'

'Hebben we eigenlijk al afscheid genomen?'

'ik heb da-ag gezegd'.

'Maar het wordt avond. Straks valt de nacht. En da-ag is een begroeting'.

'Na-acht!'

'Hahaha'.

'Nou: goede reis, Paulien. Fladder nergens tegenaan'.

'Goede reis, Turjotin. Kijk ook maar uit je doppen'.

'Hé: onze namen rijmen'.

'Ja, hé?'

'Tel ik nu af?'

'Of doe ik het?'

'Misschien samen?'

'Op 'een' moet je echt vertrekken, hoor'.

'Jij ook, hé'.

'Beloofd'.

'Eh .. en niet meer omkijken, hé?'

'Nee, maar jij ook niet'.

'Dus: niet samen omkijken en wel samen aftellen?'

'Precies. Ai, wat wordt dat hier ingewikkeld'.

'Afscheid nemen is moeilijk'.

'Zeg dat wel. Waar waren we ook weer gebleven?'

'Eh .. omkijken .. aftellen'.

'Hebben we nu al echt afscheid genomen?'

'We hebben 'goede reis' gewenst'.

'Dan is het o.k.'

'Beginnen we eraan?'

'Ja'.

'Zoete reis naar Ruiseland!'

'Jij ook naar Vlinderbos!'

'Drie - twee - een'.

En weg waren Paulien en Turjotin, zonder omzien.

Hadden ze nog een keer omgekeken, dan hadden ze kunnen zien hoe een grote zonnebloem het uitproestte.

Rozentulpendauw! Tulpenrozendauw! Op een mooie ochtend had Turjotin er zich zo lang te goed aan gedaan dat de hele wereld in zijn ogen een vrolijke bende werd. Alles zag er goed en zacht en blij uit. Sommige dingen waren plotseling met z'n tweeën. De honderd honden hielden zich koest, want ze waren ook wat groggy. Na enkele kilometers kreeg Turjotin het gevoel dat hij op zijn knieën liep. Daarom besloot hij eerst uit te rusten. Hij vlijde zich neer in het hoge gras en dommelde meteen in. Amper een paar minuten later werd hij alweer wakker: vlakbij rukte iemand met grote happen en hevig gesnuif het gras af. Toen Turjotin zich met lodderige ogen oprichtte, maakte hij de grootste

verrassing van zijn leven mee. Hij knipperde enkele keren hevig om er zeker van te zijn dat hij niet droomde: op zo'n tien meter afstand richtte al net zo verbaasd als hijzelf een tweehoorn zijn hoofd op.

'Wel alle Deense doggen!' riep Turjotin uit.

'Duizend grasparkieten en nog een paardenkop!' schrok de tweehoorn.

Even bleven ze elkaar sprakeloos aanstaren. Turjotins knieën knikten. Speelde de rozentulpendauw hem parten? Zag hij alles dubbel? Wat was dat nou? Een eenhoorn met twee hoornen? Dat kon toch niet? De tweehoorn slikte een bundel gras door zonder erop te kauwen. Turjotin keek scherper toe. De voorste hoorn van zijn collega was langer dan de tweede. Zijn huid was waarschijnlijk wit geweest, maar door de modder en het vuil was die nu donkergrijs geworden. De kolos was indrukwekkend dik.

'Hallo,' knikte Turjotin, 'eh .. ook een eenhoorn?'

'Ben je mal!' riep de kolos. 'Ik draag twee hoornen op mijn neus. Conclusie: ik ben een neushoorn. Maar hoe zit dat eigenlijk bij jou? Ben je d'er eentje kwijt-gespeeld?'

'Neushoorn! Natuurlijk! Stom van me', zei Turjotin. 'Ik dacht even dat ik eh .. ach, laat maar zitten. Ikzelf ben niet een neus-, maar een eenhoorn. Misschien heb je al over mij gehoord? Turjotin is de naam'.

De neushoorn krulde zijn lippen.

'Mmnee .. ', schudde hij. 'Nee. Eenhoornigen komen hier niet voor. Ik neem aan dat je verdwaald bent?'

'Nee, ik ben op reis. Terugreis zelfs al. Eh .. mag ik ook weten hoe je heet?'

'O, noem me maar Randolph'.

'Aangenaam. Ik .. '.

Randolf boerde plotseling zo hard dat een klad kraaien pardoos uit een boomkruin tuimelde.

'Verschoning. Terugreis, zei je. Naar .. ?'

'Naar Ruiseland. Daar woon ik, in de wouden'.

'Veel gras ginder?'

'Dat zou je tegenvallen. Ik loop meestal op mos'.

'O, leuk voor je. Het valt hier ook wel mee, weet je. Het is alleen maar uitkijken voor dat gewapende, tweebeenige monster. Het loopt rechtop en het doodt dieren'.

Turjotin knikte.

'Soms draagt het iets op zijn hoofd, hé?'

'Precies', gromde Randolph. 'Ze hebben het op mijn hoornen gemunt. Daar maken ze geneeskrachtig poeder van. Heb jij daar nooit last van? Eh .. wat voor hoorn is dat eigenlijk? Lijkt me vrij eigenaardig'.

'O, dat is zomaar een hoorn'.

'Doe je er iets mee?'

'Eigenlijk niet. Ik volg hem gewoon'.

'Zozo. Nou, ikzelf rommel er wel wat mee, hoor. Altijd handig, twee van die dingen op je snuit, haha. Al was het maar omdat ze er bang voor zijn'.

'Dat kan ik begrijpen, Randolph', antwoordde Turjotin.

'Hei, de jouwe is gedraaid! Dat is pas stijl. Heb je dat zelf gedaan?'

'Dat is ook zomaar. Ik weet niet hoe het komt'.

'Mooi, hoor. Hij staat je wel'.

'Ik denk dat jij de eerste bent die zoiets zegt. Bedankt'.

'Graag gedaan. Hoorn dragers onder elkaar, weet je wel'. Randolph pinkoogde guitig.

'Het is treurig,' vertelde Turjotin, 'heel treurig hoe er bijna overal waar ik kom gespot wordt met mijn hoorn'.

'Wat ze zelf niet hebben, doen ze maar af als lelijk, hé', merkte Randolph op. 'Dat is een bekend verschijnsel. Ach, iedereen moddert maar wat aan. Ik dacht ook: laat ik elke dag een modderbad nemen, zodat ze mijn lijf gerustlaten. Maar nee hoor: mijn neushoornen willen ze. En modderbaden neemt heden ten dage iedereen, om er daarna - hou je vast - mooier uit te zien. Bah, begrijpe wie kan'.

'Je loopt er anders wel vrolijk bij, Randolph'.

'Je mag je nooit op je kop laten zitten. Kijk eens naar dat logge lijf van me. Ik sleep het met plezier met me mee. Wie een gekke streek met me uit wil halen, kijkt maar beter dubbel uit: ik heb twee hoornen en de kracht van een stormram. Ik heb er al meer in de modder gezwierd zonder dat ze dat zelf wilden'.

'Hihi. En zeggen dat ik daarnet nog dacht: verhip, een eenhoorn met twee hoornen op zijn hoofd, dat kan niet. Ik moet te veel van de rozentulpendauw gedronken hebben. Maar je bent al zo echt als .. als .. '.

'.. als jijzelf?' stelde Randolph voor. Verbluft keek Turjotin de kolos in diens slimme oogjes.

'Ja, hé?' zei hij dan.

'Eerlijk gezegd: ik twijfelde ook even. Dat je niet van hier bent, kun je zo zien. Hier staat nu een paar duizend kilogram lelijkheid plus schoonheid op een kluitje, hahaha. Er moet verscheidenheid in de wereld zijn, nietwaar'.

'Maar ik vind je helemaal niet lelijk. Eerder .. koninklijk'.

'Jaja: een koninklijk rund, zeker. Zeg het maar hoor, ik kan tegen een stootje'.

Turjotin glimlachte naar het olijke zwaargewicht.

'Je hebt zeker geen zin in een lekker modderbad?' stelde Randolph plotseling voor. 'Na al die rozentulpendauw zou je daar van opkikkeren. En het beschermt prima tegen insectenbeten'.

Hij monsterde Turjotins vaalwitte huid.

'Nee dank je', zei die snel. 'Het wordt nu al dagen schrobben voor ik weer mijn hagelwitheid bereik. Bij mij liggen de zaken anders'.

'Dat begrijp ik. Maar modder kan ook mooi glanzen'.

'Daar ben ik het in jouw geval volledig mee eens'.

'Toch gelukkig dat er op de wereld niet alleen hoorndragers rondlopen', merkte Randolph op. 'We hebben iedereen nodig. Mijn brede rug is bijvoorbeeld een ideale landingsplaats voor vogels. Ze pikken er de insecten uit mijn huid en houden me schoon'.

'Ikzelf verkies mijn staart voor het grote onderhoud', antwoordde Turjotin. 'De meeste dieren zijn ook bang voor mij. Omdat ze me niet kennen. Het is een eenzaam bestaan als eenhoorn. Ik moet mezelf behelpen'.

'Hm,' knikte Randolph wijs, 'hoe groter het beest, hoe zeldzamer, hoe eenzamer. Kijk maar naar de walvis, de olifant, de oerang-oetang. Ze hebben ook van die droevige ogen, net als jij'.

'Je slaat spijkers met koppen, Randolph. Het is hartverwarmend met jou te praten'.

'Ik sla niet graag een modderfiguur, hé', grinnikte de neushoorn. 'Ik ken mijn wereld. Ik ben wie ik ben. Lelijk is ook eh .. is ook mooi, begrijp je?'

'Reken maar'.

'En té mooi is soms ook een probleem'.

'Voor sommigen, ja'.

'Heb je in de Ruiselandse wouden dan geen vrienden?'

'Ik leef al jaren en jaren met geluiden. Ik voel me vaak bespied. Aan de rillingen in het struikgewas en het gekraak van takken zie en hoor ik dat ik niet alleen ben. Maar niemand durft de stap te zetten. Ik voél me dus wel alleen. En mijn herinnering aan jonge, verdwaalde maagden die me even over het hoofd aaien, is al heel oud. Vaak droom ik er nog over'.

'Tja. Misschien moet je eens een feestje geven, Turjotin. Begin bij jezelf'.

'Dat is een gedachte die ik in mijn hoofd zal bewaren'.

'Als je de zwarte gedachten uit je hoofd verbant, maak je plaats vrij voor goede. Zo eenvoudig is dat'.

'Waar eijn de andere neushoornen nu?'

'O, ergens in de omgeving. We ruiken elkaar wel op tijd en stond. Straks nemen we weer gezellig een modderbad, allemaal samen. Ik ben ook heel graag even alleen, zo rond etenstijd. Grazen is heilig. Daarbij wens ik niet gestoord te worden'.

'Maar je liep nu mij tegen het lijf'.

'Geen probleem. Er is gras genoeg, en ik heb tijd zat'.

'Ik voel me ook opperbest als bloemeneter'.

'Ja, het loopt nooit weg, hé. Zeg, wat eet je liever: tulpen of rozen?'

'Ach, dat hangt van het seizoen af. En van de hoeveelheid zonlicht die ze gekregen hebben. Eerlijk gezegd: voor een lekker bedje ochtendroze rozen durf ik wel eens een tuintje om te ploegen'.

'Dat vinden die tweebeenen in hun stenen huizen vast niet leuk. Hun tuintje is hun trots: iedereen ziet het'.

'Gelukkig zijn er ook nog wilde rozen. In de mensentuinen is het altijd uitkijken voor sproeistoffen en gif'.

'Hoe komt het eigenlijk dat je bloemen eet, Turjotin?'

'Dat is nu eenmaal zo. Waarom verscheurt de leeuw de antilope? Waarom eet de pandabeer van de bamboestruik?'

'Volgens mij zit het 'm in de lippen, eenhoorn. Bekijk onszelf. Bekijk de walvis, de olifant, de oerang-oetang: hoe groter beest, hoe zachter geest. Plankton, bladeren, twijgen. Wat mij betreft: gras. Jij dus bloemen. Eh .. volg je nog? Ik niet. Ik weet verdorie niet meer wat ik nu eigenlijk wil zeggen. Maak dat nou mee .. '

'Dat vlees niet gelukkig maakt?' opperde Turjotin.

'Misschien is het wel dat. Of juist niet, bedoel ik. Maar we dwalen af. Tijd om afscheid te nemen, bloemenvreter'.

'Ik wens je eeuwig groen gras in overvloed, zwaargewicht. En af en toe een verfrissend modderbad'.

'En ik wens je elke dag een mooie bos rozen of tulpen, eenhoorn. Goeie reis terug naar Ruiseland. Maar maak ze ginder niks wijs: een eenhoorn met twee hoorns bestaat niet. Grapje'

'Het was de verrassing van mijn leven, neushoorn. Maar ik heb de hoop opgegeven een andere eenhoorn te ontdekken. Toch was het heel aangenaam met jou te praten. Misschien zie ik je ooit eens weer, op een volgende reis'.

'Misschien. Ga nu maar'.

'Dag Randolph!'

Turjotin draaide zich om en galoppeerde weg, in de richting die zijn hoorn hem aanwees. Randolph bleef hem nakijken tot hij een stip aan de horizon geworden was, en even later niks meer.

'Vreemde kerel toch, die Turjotin', mompelde hij. En hij boog zich weer naar het malse gras. Toen de eenhoorn helemaal uit het zicht verdwenen was, fladderden een twaalftal vogels uit een boom op en streken weer op hun vertrouwde landingsplaats neer.

Zoals een paard zijn stal rook, zo voelde Turjotin-met-de-ene-hoorn dat hij stilaan weer op bekende bodem was. Slangengesis, bakkersgeurtjes en spinnigheid lagen nu al ver achter hem. Elke dag zocht hij zich een stevige boomstam uit, voor een flinke schrobbeurt; na enkele weken begon zijn huid er weer uit te zien als vroeger. Het gegrom van de honderd honden klonk dag na dag meer

tevreden. Trouw als ze waren, voelden ze zich pas goed in hun oude wouden. De boomstammen werden weer talrijker. Bossen werden wouden; wouden werden kathedralen met talloze zuilen en bogen. De kruinen van de bomen vormden een dichte koepel over de wegen. Ze filterden het zonlicht, dat als een deugddoende douche over het leven in het woud uiteengewaaierd werd. Na al die nare of vreemde ontmoetingen begon de eenhoorn zich weer een beetje beter te voelen. Zijn linkeroog bleef droevig glanzen; zijn rechter glom alweer wat vrolijker. Vele gedachten reisden in zijn hoofd met hem mee. Hij had zijn hoorn als een antenne in de wijde wereld rondgedragen; die had zo vele dingen opgevangen en naar zijn hart geleid. Een soortgenoot of spiegelbeeld had hij dus niet ontmoet. Was zijn wereldreis daardoor mislukt? Helemaal niet. Hij had ontdekt dat hij iets had wat alle anderen niet hadden. Helaas begrepen die het niet altijd zo goed. En wat als hij de reis niet had ondernomen?

'Ach, zwarte gedachten, kss, weg!'

Hij schudde het hoofd en zette er vaart achter. Zijn hoorn begon meer en meer te glanzen. Zijn huid werd weer hagelwit. Op het ritme van zijn hoefgetrappel begon hij zowaar te zingen:

de vis in het water
 de slang in gewas
 de spin in haar web
 de bakker is wakker
 de vlinder haar bloem
 de kangoeroe ginder
 de neushoorn vlakbij
 mieren in zandkastelen
 hyena's pyjama's
 duizendmaal poot
 de ooievaar is dood

En omdat hij zich zo goed voelde, deed hij zichzelf een bisnummer cadeau:

de bakker zijn bloem
 vlinder pyjama
 duizendmaal mieren
 ooievaarwater
 de slang zonder poot
 hyena gaat dood
 vis in het zand

de kangoeroe wakker
 spin in gewas
 de neushoorn vlakbij
 en het web is ginder

'Mooi nummertje! Djuk-djuk-djuk', klonk het plotseling ergens boven hem.
 'Prachtige song! Djuk-djuk-djuk. Dank voor het bisnummer'.

'Grr .. ', deed Turjotin argwanend. Eigenlijk waren het de honderd honden in zijn buik, die riepen:

'Wat nu weer?! Laat ons toch met rust! We hebben genoeg gezien en beleefd.
 Ren, Turjotin, ren!'

Weer klonk het: 'Djuk-djuk-djuk'. De buik van de eenhoorn zweeg nu. Hij bleef roerloos staan.

Eek! Wat een horen
 daar vanvoren
 als een toren
 op je snuit
 djuk-djuk-djuk
 het liedje is uit

'Prachtige antenne daar op je hoofd!' piepte een schrill stemmetje. 'Kun je daar ook de zee mee horen? Ik heb nog nooit van mijn leven de zee gezien of gehoord. Maar jou ken ik wel, hagelwitte zwerver'.

Vlug als een wervelwind hupte een eekhoorn naar beneden. Op de onderste tak van een zeventhonderdjarige eik bleef hij mooizitten als een hondje dat een koekje is beloofd. Zijn sierlijke pluimstaart richtte zich als een vraagteken op. Het rechteroog van Turjotin begon zo vrolijk te gloeien als het licht van duizend glimwormen.

'Jij moet de onbekende, dus onbeminde eenhoorn zijn, nietwaar?' vroeg de eekhoorn. 'De eenzame zwerver die van tulpen en rozen leeft?'

De eenhoorn knikte blij en droevig tegelijk.

'Zeg dat wel', antwoordde hij. 'Vooral onbemind. Ik heb een vreemde reis achter de rug. Mijn allereerste reis ook. Veel is me nu duidelijk geworden. Wie ik ook ontmoette, altijd was er iets aan de hand. Iedereen spotte met mij: mijn hoorn, weetjewel, mijn hoofd, mijn lijf'.

'Wie heb je allemaal ontmoet, eenhoorn?' informeerde de eekhoorn nieuwsgierig. Parmantig drapeerde hij zijn pluimstaart naast zich en spitste zijn oortjes.

'Ik ben een en al oor'.

Turjotin ademde diep in en stak van wal.

'Ik kwam achtereenvolgens een sissend kring zonder poten tegen, een nare vogel op één dunne stengel, een tweebener die bijna omverviel van de verrassing, een wezen dat zulke korte voorpootjes had dat het op zijn staart en zijn achterste poten steunen moest, schreeuwerige viervoeters met twee keer twee ongelijke poten, een legertje zespotige slavendrijvers, een boos mormel met acht eh .. grijparmen, een ettertje dat verdorie over de grond voortbewoog op wel duizend voetjes, maar uiteindelijk viel dat nog mee, een ijdelruit van een fladderaar en ten slotte een zwaargewicht met twee - stel je voor: twee! - hoornen op zijn hoofd. Die laatste ontmoeting was echt hartverwarmend voor mij, al dacht ik eerst dat ik droomde. Ik had nogal wat rozentulpendauw op die ochtend, zie je. Op mijn reis werd IK echter vaak uitgelachen, stel je voor zeg, terwijl de spotters zelf er niet uitzagen! Allemaal hadden ze zelf iets eh .. laten we zeggen: iets eigenaardigs. Niemand kent me. Zo veel is duidelijk. En een collega-eenhoorn heb ik helemaal niet gevonden. Treurigheid troef hoor, ginds in de grote wereld. Ik ben blij dat ik bijna weer thuis ben. Ik heb genoeg gezien'.

'Maar ik ken je wel', zei de eekhoorn opgewekt. 'Ik ken je al eeuwen. Er valt helemaal niet met jou te spotten. Weet je wat het is, droeve eenhoorn? Je draagt te veel donkere gedachten met je mee. Je kijkt nooit eens naar omhoog. Veel te vaak loop je met gebogen hoofd rond. Nochtans: we leiden allebei hetzelfde leven. We wonen beiden in de oude wouden. Jij op de begane grond, ik in de takken. Er is maar één letter verschil tussen ons. En we hebben allebei iets unieks: jij draagt een prachtige hoorn, ik heb een schitterende pluimstaart, al zeg ik het zelf. Nou dan?'

De eenhoorn knikte verheugd.

'Ik weet .. ,' vertelde de eekhoorn verder, 'dat het gerommel in je buik het grom van honderd vriendelijke honden is. Nee, je hebt niks verkeerd gegeten. Tulpen en rozen zijn best oké. Al die nectar! Natuurlijk dat je maag van puur welbehagen af en toe even van zich laat horen. Die nectar is veel beter dan eh .. dan alfabetsoep bijvoorbeeld, hihi. Die gedraaide hoorn op je voorhoofd vangt ook perfect het licht op, is het niet? In de wouden is dat heel belangrijk. Het is ook je zesde zintuig. Je kompas. Je zonnewijzer. En de kameleon mag stikjaloers zijn op je witte daghoofd, je paarse nachthoofd en de roze blos die bij volle maan door je hagelwitte huid heen schemert. Laat hem dit maar eens nadoen! Al het moois van een paard, een schimmel, een hert, een os en een ezel zit in je lijf. Nou dan: waarom zou je ongelukkig zijn? Waarom getreurd? Je kent toch het gezegde: 'Wat je zegt, ben je zelf?' Wedden dat je in de dromen van de anderen verschijnt? Dat serpent van een slang heeft niet eens poten.

Die duurdoener van een ooievaar heeft er twee en gebruikt er maar een. De dwaze mens valt wel eens om omdat hij maar twee benen heeft. De onbehopen kangoeroe heeft de steun van zijn staart nodig. De spottende hyena staat zelf schots en scheef op de wereld. Weet je dat de mieren soms vliegen napen en malle vleugeltjes krijgen omdat ze het zelfs met hun zes pootjes niet kunnen rooien? De spin ligt voortdurend met haar web en haar poten in de war. Een nuttig dier, nochtans, zeker weten, maar nijdig als .. nou, als een spin. En de duizendpoot, tja: dat lelijke dondertje. Ondanks zijn duizend voetjes is hij nog trager dan een schildpad. Voeten vegen neemt bij hem wel vier uren in beslag. De vlinder is zo met zichzelf ingenomen dat hij niet eens merkt dat zijn leventje in een flits voorbischiet. De neushoorn is voortdurend het mikpunt van de wreedste soort die er op deze aarde rondloopt: de soort met geweren, gif, kanonnen, bommen en valstrikken. Arme neushoorn, ze maken poeder van zijn hoornen. En wij .. nou: de nacht wil pas vallen als jouw hoofd die prachtige paarse glans krijgt. Ik schilder elke valavond herfstbruinokerrozerood met mijn pluimstaart. Vergeef me even dat lange, moeilijke woord. Maar zo is het. En het moet er even uit. Het mag, onder ons, eens gezegd worden, nietwaar. Er is toch niemand die ons hoort'.

Turjotin knikte nu enthousiast. Zo had hij het nog niet bekeken.

'Zodus .. ,' vervolgde de spraakzame eekhoorn zijn betoog, 'zodus: wij zijn de kunstenaars onder de dieren op aarde, menselijk vlees inbegrepen. Ik hoorde het aan het gefluister in de takken van de oude woudreuzen: hier hoor je thuis, eenhoorn. Niet in de bewoonde wereld'.

Pedant zwiepte de eekhoorn zijn staart weer naar achteren.

'Maar ik hoopte wel eens een andere eenhoorn te ontdekken', bekende Turjotin.

'Die bestaat niet', verklaarde de eekhoorn met grote stelligheid. 'Jij bent uniek. Dat is het nu ook precies wat deze reis je geleerd heeft. Maar als je je nog eens eenzaam voelt, kijk dan naar omhoog, naar de boomkruinen, het gebladerte, de hemeltakken. Daar woon ik. Altijd welkom, weer of geen weer. Ik klauter wel even naar beneden als je zin hebt om te praten'.

'Dat lijkt me een prima idee', zei Turjotin opgetogen. 'Dat zal ik heel graag doen. Mijn reis heeft me inderdaad veel geleerd. Vooral dit: blijf thuis'.

'.. en kijk beter uit je doppen als je thuis bent', vulde de eekhoorn aan. 'Ik leef verdorie al eeuwen en eeuwen vlak boven jou. Kijk eens wat vaker naar omhoog. Het gesuisel, geruis, gefluister en gedruis in de bladeren hebben wat te betekenen, hoor. De takken van de bomen schrijven hun eigen geschiedenis. De kruinen schilderen de wolken. Zeg, à propos: die hoorn van je weegt toch zo zwaar niet, hé?'

'Nee, neenee. Goed,' knikte de eenhoorn, 'dat is afgesproken. Wat ik al vermoedde, weet ik nu zeker. Van nu af aan onderneem ik vooral reizen in mijn hoofd'.

Maar zijn linkeroog bleef een ietwat droevige glans hebben. Dat kwam door de echte reis die hij had ondernomen. En door wat hij allemaal had meegemaakt. Het zou altijd een wijze les blijven.

'Zo,' zei de eekhoorn-met-een-k, 'nu moet ik dringend voedsel vergaren voor straks. Het wordt weer een druk seizoen. Zie ik je binnenkort nog eens? Ik kan adembenemende tulpenmarmelade bereiden. Of lentetwijgsoufflé'.

'Heel graag', antwoordde de eenhoorn-met-een-n. 'En nu reis ik door naar het holst van het oude woud, waar ik woon. Bedankt nog voor het gesprek'.

'Goede reis', wenste de pluimstaart. 'En tot later. Ik zwier zelf nog wel eens even langs. Ik ken de bovenste verdieping van het woud als mijn broekzak'.

'Ja, doe dat vooral', knikte Turjotin dankbaar.

Lenig en kwiek als een circustrapezist verdween de eekhoorn in een zee van bladeren.

Opgelucht keerde de eenhoorn naar zijn oude wouden terug; zijn hoofd hield hij niet langer gebogen en zijn hoorn priemde trots in de lucht.

'Hé,' bedacht hij nog even, 'hé: de eekhoorn is de enige van wie ik de naam niet ken. Vergeten te vragen. Gek is dat'.

De terugreis van de hagelwitte kluizenaar naar het stilste koninkrijk ter wereld viel hem niet zwaar en niet licht. Zoals zijn ene oog blij opgloeide en zijn andere oog droevig lonkte, zo keerde hij tegelijk graag en ongraag terug. De reis had hem inderdaad een lesje geleerd. En eigenlijk ook niks. Maar wie nooit de wijde wereld intrekt, komt nooit iets te weten. Dat hij op geen enkel ogenblik en op geen enkele plaats bijvoorbeeld een andere eenhoorn had ontmoet, zou Turjotin nu een zorg wezen. Hij was al lang tevreden met zijn eigen hoorn. (En had hij overigens niet, vlakbij, kennisgemaakt met een wezen dat amper één luttele letter met hem verschilde?) Nee, hij hoefde geen spiegelbeeld van zichzelf. Diep in hem smeulde wel nog de stille hoop dat hij misschien, ooit eens, een soortgenoot tegen het lijf zou lopen. Daar kon hij blij om zijn, want hoop doet leven.

Thuis, eindelijk thuis in Ruiseland! De bekende muziek van het gebladerte, een zee van boomkruinen als koepels van een paleis, de zachtheid van mos, het gelispel van wind. Alles was oud, vertrouwd, en ook weer nieuw. Turjotin ging liggen en strekte behaaglijk zijn benen uit. Zijn hoorn ving enkele valavondstralen van de zon op, die nog net even door de kruinen priemden. Het woud kleurde donkerder en donkerder. Al vlug verdween de zon, om haar werk te doen aan de andere kant van de wereld.

De sluiers en de nevels van de slaap overmanden Turjotin langzaam maar zeker. Duizenden kilometers zand, stof, water en wind stroomden uit zijn vermoeide lichaam weg. Dieper en dieper zonk hij weg in het deugddoende dons van een wereld waar de gewone ogen gesloten waren, maar waar het derde oog overal doorheen kon kijken: zo echt dat het leek alsof hij wakker was. Slapen was heerlijk. Dromen was een kunst. Soms lagen ook nachtmerries op de loer: familie van de zwarte gedachten overdag. Die moest je proberen ..

Oeps!

Wat bewoog daar plotseling in die vleermottenstruik? Turjotins derde oog werd zo groot als een volle maan. Hij rilde even; de struik ook. En nog een keer. Toen werden met een licht gedruis de takken uiteengeduwd.

'Turjotin!'

Nog nooit had iemand hem onmiddellijk met zijn naam aangesproken.

'Turjotin!'

'Elzefien', fluisterde de eenhoorn.

Het was het meisje waarvan iedereen dacht dat ze niet bestond en waarvan niemand de naam kende.

'Elzefien'.

Hij dus wel.

'Je bent zo lang weggeweest. Ik heb je gemist'.

'Ik wou de wijde wereld zien. Het was .. '.

'Je hebt zo lang gereisd tot je weer bij jezelf terecht bent gekomen, witte zwerfver'.

'Ja, en bij jou'.

'Zo is het'.

Elzefien maakte zich nu helemaal uit de struik los: een waterval van kruidnagelbruine haren, schouders als engelenvleugels, ogen als inslaande meteoren, een lichaam waar het hele woud even diep bij zuchtte. zE kwam op Turjotin toe, ging zitten en aaide hem over het hoofd.

'Dat is lang geleden, hé?'

Turjotin knikte met zijn ogen.

'Ben je erg moe?'

'Op dit ogenblik helemaal niet. Blijf je nog even?'

'Ik verdwijn pas als de glimlach om de mond van de maan weer wegdeemstert'.

Turjotin keek omhoog; boven de zee van bladeren probeerde hij een breed-glimlachend vollemaansgezicht te ontdekken, maar hij vond het niet.

'Je ziet ze niet, maar ze is er wel'.

Turjotin knikte: 'Dat zeggen ze van mij ook'.

'Waarom vertrok je zo plotseling op reis? Ik heb je vaak gezocht'.

'Is dat zo? O .. '.

'Wel?'

'ik was op zoek naar de andere eenhoorn. Ik begon me eenzaam te voelen'.

'Bestaat die dan, denk je?'

'Eh .. misschien'.

'Wat zou je gezegd hebben als je hem had ontmoet?'

'Hààr. Als ik hààr had ontmoet'.

'Om het even'.

'Eh .. dat weet ik niet. Ik zou .. Ik wou .. '.

Elzefien schaterlachte.

'Arme, eenzame eenhoorn! Zo lang en zo ver op reis .. en nu ben je terug, en kom je mij tegen. En jezelf'.

'Misschien was dat wel de bedoeling', merkte Turjotin een beetje mokkend op.

'Hé, zie ik daar een pruillip?'

'ik bedoel .. Ik had het misschien vooraf al kunnen weten'.

'Het is goed wat je gedaan hebt. Misschien denk je nu: wat een dwaas wat ik. Maar je hebt ten minste iets ondernomen. En wat je hebt ontdekt, is een schat. Kop op, eenhoorn, hoofd omhoog! Je bent uniek op deze wereld. Je woont in dromen, mythes en verhalen. Er is niemand als jij. Blijf jezelf. Dat wordt van je verwacht. Denk je dat ze je niet graag zien? Je zou nog vreemd opkijken'.

'Ach .. '.

'Wie heb je ontmoet?'

Andermaal deed Turjotin het verhaal van zijn reis en zijn ontmoetingen.

'Maar niemand is zoals jij!' riep Elzefien uit. 'Heb je jezelf al eens in het water gespiegeld? Ja, toch? Niemand heeft de eer zo'n prachtige hoorn op zijn hoofd te dragen. Weet je wat het is? Eerst komt nieuwsgierigheid, of schrik, dan jaloesheid, zelfs afgunst, en daarna, als je weer verdwenen bent, bewondering. Onbekend maakt eerst onbemind, hé. Iedereen moet elkaar kansen geven. Hoe vaak heb jij niet ruzie gehad? Was je zelf ook niet soms een beetje .. '.

'Maar dat wou ik helemaal niet!'

'Omdat ze je de kans niet gaven te tonen wie je was. Soms is het ingewikkeld. Iedereen wil te weten komen hoe de ander is. Gewoonlijk om te vergelijken met zichzelf. En te hopen of te denken dat men beter, mooier en groter is'.

'Waarom zijn de meesten toch zo .. zo .. Ach, ik vind er geen woorden voor. Neem nou de hyena's, de mieren, .. '.

'Jaja. De groepen en de kuddes voelen zich sterk. Heb je wel goed naar de neushoorn geluisterd? En de eekhoorn?'

'Ja'.

'Wel dan?'

'Dat was .. Dat was zalf voor mijn hart'.

'En dat maakt je reis geslaagd. Niemand is perfect, Turjotin. Gelukkig maar. Jij kent de muziek van het gebladerte, de tekentaal van de takken, het geruis van de wind. Leer ook de andere dingen begrijpen: het gesis van de slang, het gewriemel van mieren, het gegil van de bakkersvrouw, eh .. de ijdeluiterij van de ooievaar'.

' .. en het geaai van een lief meisje', vulde Turjotin aan, terwijl hij zijn hoofd in Elzefiens schoot legde.

'Zijn er nog eenhoornen op deze wereld, Elzefien? Heb jij er al andere ontmoet?'

'Dat valt moeilijk te zeggen'.

'Waarom dan?'

'Omdat er zo veel zijn als er in de hoofden en de dromen van mensen en dieren rondlopen, begrijp je?'

'En ik dan?'

'Jij bent alleszins echt. Dat kun je nu zelf met je derde oog ook constateren. Ik ben je aan het aaien, toch? Ik voel je'.

'Geloof je in dromen?'

'Natuurlijk. Dromen zijn echt. Ze kunnen je veel vertellen'.

'Ook het water liegt nooit'.

Elzefien keek hem vragend aan.

'Wat bedoel je?'

Turjotin dacht aan Uiveral de ooievaar en diens weerspiegeling in het water.

'Ik heb de hooghartigheid van de ooievaar ook in de spiegel van het water gezien'.

'Dan heb je dus ook de andere eenhoorn al wel eens gezien, hé!' lachte Elzefien.

Turjotin glimlachte.

'Ja. Als er eens geen tulpenrozendauw te vinden was. Bij grote dorst zocht ik een verfrissende poel op'.

'En wat vond je van die eenhoorn?'

'Nou: een prachtexemplaar', grinnikte Turjotin. 'ik had zin om hem en mezelf ieder een naam te geven: Idem en Dito. Weet je: de duizendpoot draagt twee namen. Voor elk stuk één'.

'Haha! Hou het maar bij Turjotin. Het is een mooie, Ruiselandse naam. Idem en Dito klinken zo .. zo .. '.

'Zo duizendpoterig?'

'Precies. Je moet niet na-apen. Blijf uzelf, Uwe Hagelwitheid'.

'Dat was ook de les die de neushoorn en de eekhoorn me probeerden te geven. Maar jou geloof ik bovenal, Elzefien'.

'Misschien moest je eerst weer thuiskomen om het te geloven'.

'De eekhoorn-zonder-naam heeft beloofd af en toe iets van zich te laten horen. Dat moest jij ook doen. Ik zie je zo weinig'.

'Maar je kende wel mijn naam nog'.

'Natuurlijk. Wie vergeet nou .. '. Turjotin bloosde een beetje. Of was het zijn hoofd dat nu nachtpaars was geworden?

'Zeg, heb je anders je ogen nog de kost gegeven in de wijde wereld?'

'O ja. Ik heb alle landschappen gezien die deze planeet te bieden heeft'.

'En wat vond je ervan?'

'Er gaat niks boven Ruiseland'.

'Kennen ze Ruiseland ginder?'

'Niemand'.

'Dat verwondert me helemaal niet: Ruiseland bestaat alleen in het hoofd. En in het hart. Het is er alleen als je er in gelooft'.

Turjotin keek even om zich heen.

'Het is al zo echt als een droom'.

'Dat heb je goed begrepen. Zeg, wie vond je nu eigenlijk de ergste van allemaal die je op je reis hebt ontmoet?'

De eenhoorn dacht diep na. De ergste? De ene was soms al erger dan de andere. Hij zette alles even op een rijtje:

'Analinda de slang deed behoorlijk giftig. Een echt serpent. Uiveral de ooievaar vrat kikkers levend op. De vrouw van de bakker gilte zo hard dat haar tenen purper zagen. Kangoeroe 832 leek op een opgeblazen paashaas. De schots-enscheve hyena's voelden zich pas sterk in groep. De mieren, ach, de mieren: hoe petieterig ze ook waren, toch dachten ze me als hun lastdier te kunnen gebruiken. Ik ben benieuwd als ze al weer thuis zijn na de storm die ik ginds heb ontketend. Tamara de spin blies hoog van de toren terwijl ze verdorie zelf aan een zijden draadje te bengelen hing. De duizendpoot Idem en Dito vielen eigenlijk nogal mee. Of moet ik zeggen: vielen mee? Die rare snuiter had asjeblijf twee namen, voor elke vijfhonderd poten één. Paulien Van Gogh, vlinderes, was verblind door haar eigen schoonheid. Toch wel leuk om op te kijken. Randolph de neushoorn droeg duizenden kilogrammen wijsheid met zich mee. En de eekhoorn zonder naam kwam ik eigenlijk pas tegen toen ik al thuis was. Dat was leuk terugkomen. Wie ik nu de ergste vind? Ach, ieder heeft wel wat. Maar om eerlijk te zijn: ik zou liever een vlinderparty of een neushoornmodderfuijfe meemaken dan een feestmaal bij die bende hyena's'.

Elzefien knikte.

'En dan heb je nog niet alles gezien', zei ze. 'Er zijn wel vreselijker dingen op de wereld. Je mag je hier in de wouden dan af en toe wat eenzaam voelen, Ruiseland is een eiland van vrede en rust'.

'Ik hoop dat ze mijn sporen niet gevolgd hebben', dacht Turjotin plotseling hardop. 'Eh .. overal waar geen rozen of tulpen meer staan, ben ik langsge-weest. De tuintjesmensen zullen zich 's ochtends na hun eerste geeuw stom-verbaasd de ogen uitgewreven hebben'.

'En zeker weten dat jij die nachten eerst in hun dromen bent opgedoken', zei Elzefien. 'Zo gaat dat bij de mensen. Ze weten nog altijd niet hoe het zit. Dro-men doen ze alleen maar 's nachts. Overdag schudden ze die van zich af, want dan hebben ze andere dingen te doen. Daarom geloven ze niet in dromen. Ze noemen ze: 'bedrog'. Tot ze dan even in hun tuintje gaan om een luchtje te scheppen. Misschien worden ze eerst hartstikke kwaad. Hun mooie bloemen-perkjes! Dan worden ze nieuwsgierig. Het is net zoals bij de dieren die je hebt ontmoet: eerst argwaan, dan vaak spot. En als je uit hun ogen bent verdwenen, verlangen ze om je terug te zien. O, zo gaat het vaak. Maar jij moet dubbel uit-kijken met die ene, prachtige hoorn van je. Dingen die zo enig en uniek zijn, wil-len ze soms voor zich alleen hebben, om mee te pronken bij de anderen. In de huizen van de mensen hangt het vol geweien aan de muur. Ze lopen er over tijgerhuiden. Er zijn dierentuinen en musea. Daar proberen ze de dromen ge-vangen te houden. Soms, als ze dat niet kunnen, schrijven ze er boeken over. Maar ach, van echte dromen hebben ze nog altijd geen greintje verstand. Oei, luister je nog wel, Turjotin?'

'Ik ben een en al derde oog voor je, Elzefien. Je zegt zulke interessante dingen'.

'Ik dacht al dat je even wegdroomde, hihi. De reis heeft je moegemaakt, hé lie-verd?'

'Ik neem een bad in je woorden. Het is verkwikkend. Je praat in kleuren'.

'Rozengeur, maneschijn', lachte Elzefien. 'Wat wil je nog meer?'

'Dat het altijd zo was en dat je nooit meer wegging'.

'Ik kan er altijd zijn als je dat wil, zoals nu. Dromen zijn gemaakt uit geloof. Ge-loven doe je met je ogen dicht'.

'Ik droomde in prachtige kleuren, deed mijn ogen open en daar was Paulien. Ik droomde dat ik een tweehoorn zag, werd wakker en daar stond Randolph de neushoorn .. vlak voor mijn neus'.

'Zie je wel. Als je ooit nog eens droomt en wakker wordt met het water in je mond, dan breng ik je een grote bos rozen, glinsterend van de dauwdruppels. Wij maken dromen waar. Dat is onze opdracht. Daarom zijn we hier'.

'Wij? Wie is wij? Zijn er dan nog zoals jij?'

'O, ik heb nog een handjevol zussen, nichten, vriendinnen'.

'Dat wist ik niet. Leuk voor je'.

'Ik stuur er wel eens eentje op je af, als je derde oog opgloeit'.

'Hoe heten ze?'

'Even kijken. Eh .. Lelie-van-Dalen, een echte spring-in-'t veld. Kan lekker koken. Susanina-met-de-mooie-ogen, de beste indommelaarster uit de Ruiselandse wouden. Ze wrijft over je slapen en brengt je heerlijke dromen. Een echte kunstenaar, vind ik. Ze maakt me jaloers'.

'Maar dat kun jij toch ook?'

'Susanina heeft veel meer ervaring dan ik. En wie hebben we nog? O ja, er Vliermeisje. Ze is mijn oudste vriendin. Ze kan heel mooie verhalen vertellen. Van haar heb ik al veel geleerd. Weet je: verhalen zijn als dromen. Ze zijn altijd waar. Vliermeisje kan zo spannend vertellen dat je de hele wereld om je heen vergeet. Als je haar ooit op visite hebt, moet je haar ook over je reis vertellen. Ze wil zelf ook wel iets horen. Ze kan heel goed luisteren, omdat ze heel goed kan vertellen, begrijp je'.

'Zijn er nog?'

'Bärbel Bont geeft feestjes. Ze is de perfecte gastvrouw. Ze houdt ook de maan in haar ban: telkens ze weer zo'n feestje geeft, blijft de maan extra lang schijnen, omdat ze er bij wil blijven tot 's morgens vroeg. Dan wordt de zon gloeiend kwaad en duwt haar naar de andere kant van de wereld. Ja, die Bärbel Bont is me er eentje. We denken dat ze verliefd is op de maan'.

'Welwel, hier in deze wouden gebeurt veel meer dan ik ooit had kunnen dromen'.

'Daarom heb ik je opgezocht. Omdat je thuiskwam van een verre reis, en misschien treurig zou zijn. Ik wou je wat vertellen over je eigen achtertuin. Je bent heus niet alleen, Turjotin'.

'Kan ik dan eens naar zo'n feestje komen? Of gewoon, zomaar? Kennis maken met je vriendinnen?'

'Daar wordt voor gezorgd'.

De eenhoorn gromde tevreden.

'Ik moet beter uit mijn doppen kijken, hé?' zei hij dan.

'Je hoeft jezelf geen verwijten te maken, hagelwitte zwerver', zei Elzefien. 'We houden van je. Je zult altijd welkom zijn. Ik hou je op de hoogte. Je bent met vele verhalen thuisgekomen. Het is tijd geworden om die hier in Ruiseland te vertellen'.

'Eh .. kent de eekhoorn jullie ook?' wou Turjotin weten.

'O ja. Ik had hem gevraagd jou alvast op te wachten bij je thuiskomst'.

'Dat is lief van je'.

'Wat je nu zegt, ben je ook zelf. Je bent nooit alleen. We wonen in je hoofd en je hart.

Niets gebeurt zomaar. Alles heeft zin. Onthou dat goed'.

Turjotin knikte. Hij merkte niet dat ondertussen, ver boven de boomkruinen, de glimlach om de mond van de maan langzaam wegdeemsterde. En hij knikte

weer. En nog eens. En nog eens. Hij bleef maar knikken. Dat knikken werd knik-kebollen, tot zijn derde oog, net als de maan, een diepe, donkere glans kreeg en zich sloot.

'Slaap zacht, lieverd', fluisterde Elzefien. Ze aaide Turjotin nog eenmaal over zijn hoorn en verdween dan met licht geruis weer in de vleermottenstruik.

De maan was weggezeild in een zee van nachtblauw, dat nu het volst en het diepst was. De bomen gaven elkaar hun dromen en verhalen door. Het was een nacht zoals Ruiseland er al duizende had gekend. Straks zou het eerste licht door het gebladerte beginnen sijpelen. Turjotin sliep in met een brede glimlach om zijn mond. Hij was gelukkig. En wie morgen in zijn ogen keek, die zelf zo veel gezien hadden, zou kunnen merken dat hij een verre reis had ondernomen.

Nawoord

Als je er ooit in slaagt de eenhoorn te benaderen, dan kijk je in twee ogen: een blij en een droevig. Zo is het leven op aarde. Misschien ben je dan verrast door zijn vreemde hoorn. Maar daar gaat het niet om. Het zit 'm in de ogen. De ogen zijn de spiegels van de ziel. En de ziel is een oeroude vijver in een zeer oud woud: diep en geheimzinnig.